

ஜென்சம்

ஆடி ஆவணி - 1992
20/-

R- 768

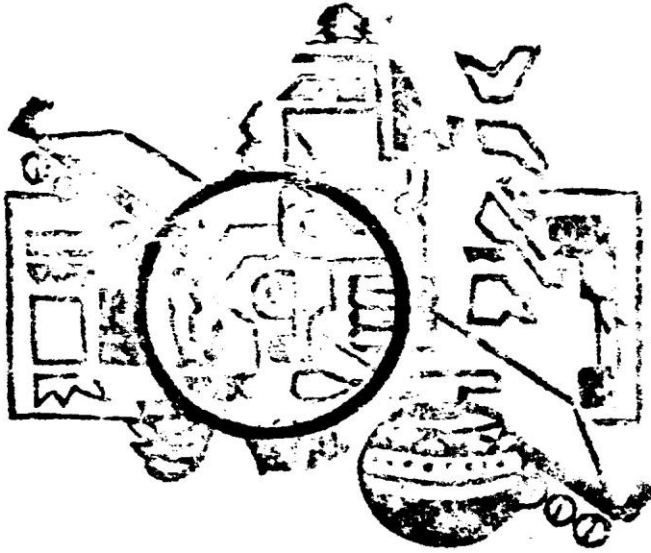
விடுதலைப் புலிகள் கலை

பண்பாட்டுக் கழகம்

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

உங்கள் அனைத்துத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றும் நிறுவனம்

Sett. - No. 105 - 108

தமிழருவி

71, கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம், கருக நகர்ப்பே பஞ்சகலிமே

தமிழன் வீரம்

புதுவை இரத்தினதுரை

சீனத்து "Y 8" க்கு
எங்கள் தினசரிகள் வைத்த பெயர்
'சகடை'
அகல விரித்த சிறகொடும்,
அலறுகின்ற உறுமலுடனும்,
எங்கள் தாயகத்து வான் பரப்புடில்,
சகடை வரும்.
பெரிய, பெரிய "பீப்பாக்குண்டை"
இது பொழியும்.
பின்னர்,
திமிருடன் அசைந்து, அசைந்து போகும்,
நிமிர்ந்து நின்ற வீடுகள்,
கடைகள்,
நிலத்தில் விளைந்த நெல்லும், கீரையும்,
முற்றத்தெழுந்த முல்லை, மல்லிகை,
புத்து வயதுப் பாலன்,
பால்குடி,
ஆடைகட்டி அழகு பார்க்கும்
சின்னப் பெண்கள்,
சகடை போடும் பீப்பாக்குண்டினால்
சகத்யாசி.....

எல்லாம் அழியும்:
 என்னிடமிருந்து எப்படித் தப்புவாய்
 என்பது போலக் கண்கள் சிவக்க;
 கைகள் துடிக்க,
 புலிகள் பார்ப்பர்:
 அகல விரித்த சிறகொடு சகடை
 அசைந்து, அசைந்து திமிருடன் போகும்;
 5-7-92 ஞாயிற்றுக்கிழமை
 காலம் வந்தது:
 புலிவீரன் காத்திருந்தான்.
 சகடை வந்தது.
 குத்திக் கொண்டு கீழே வந்து
 குண்டைப் போட்டு, மீண்டும் பூமிக்கையில்
 வேங்கை கையில் இருந்த கருவி
 வெடியைத் தீர்த்தது:
 மின்னலும்,
 இடியும்,
 சேர்ந்த முழக்கம்.
 சகடைத் துகள்கள்
 நிலத்தில் சொரிந்தன:
 தமிழன் வீரம் உலகு புரிந்தது:

□□

"வெளிக்கம்"

கலை, இலக்கிய
சமூக இதழ்

வெளியீடு:

விடுதலைப் புலிகள்
கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

இதழ் அமைப்பு:

இனுவையர்
சிதம்பரத்திலிருந்து செந்திரநாதன்

முதல்பேரவியல்:

"ராஜன்"

உருவாக்கல்:

"சூரியர் குழு"

அச்சு:

ம. மதியதாஸ்

2 வெளிக்கம்

தமிழீழத்தேசியத்தை நேசித்த

கோவை மகேசன்

கோ. மகேந்திரராசா

இன்று, எமது தமிழீழதேசம் தனக்
கென்று ஒரு சுதந்திரமான அரசை அமைத்
துக் கொள்ளவில்லை. என்றாலும் கூட
அதை நோக்கிய பாதையில் நெடுந்தூரம்
வந்து விட்டது.

இன்று, தமிழீழம் சிறிலங்காவுக்கு
அடிமைப்பட்ட தாடல்வ. அதன் வல்லா
திக்கக் கரங்களால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருக்
கும் ஒரு தேசம். சிறிலங்காவின், தளை
களைப் படிப்படியாக அறுத்தெறிந்து
கொண்டிருக்கக் ஒரு தேசம்.

தமிழீழத்தை தனது இரும்புப்பிடிக்
கூள் வைத்திருப்பதற்காக சிறிலங்கா அரசு,
தனது வளங்களில் பெரும்பகுதியைச் செல
விட்டுத் தனது இனத்தின் ஆயிரக்கணக்
கான இளைஞர்களைச் சாவுக்கு இரையாக்
கிப் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

தமிழீழத்தின் உருவாக்கமானது, ஏகா
திபத்திய, பிராந்திய வல்லரசுக் களவுகண்டு
கொண்டிருக்கும் இந்திய ஆளும் வர்க்கத்

துக்கு, தங்கள் களவு — பகற்கணவரி
கப் போய்விடுமா அச்சத்தைக் கொடுத்துள்
ளது எனவே தமிழீழத்தைக் கருவிலேயே
அழித்து விடத் துடிக்கின்றது.

உலகத்தில் தனக்கென ஒரு அரசை
இல்லாத இனம், தனித்திருக்கின்ற ஒரு
இனம், ஒரே நேரத்தில் இரண்டு பலம்
பொருந்திய அரசுகளுடன் போரிடுகின்றது.
தமது இரத்தத்தை, உயிரை விலையாகக்
கொடுத்து முழுமக்களுமே இப்போர்க்களத்
தில் விழும் அசமத்து நிறகிறார்கள்.

“அடிமைத் தளையை அறுத்தெறிவோம்

ஆக்கிரமிப்புக் கரங்களை உடைத்
தெறிவோம் —
உடலும் வேண்டாம் - எமக்கு
உயிரும் வேண்டாம்.
மானம் உண்டு - எமக்கு
விடுதலை வேண்டும்.”

இவ்வாறு ஆர்ப்பரித்து, தியாகத்தின்
மொத்த வடிவமாகக் களத்தில் நிற்கின்றது
எமது இனம்.

போர்க்கருவிகளை ஏந்தியிராத சாதாரண மக்கள் மீது - பெண்கள் - குழந்தைகள் - வயோதிபர்கள் எல்லோர்மீதும் அரசாபடைகளினதும், காடையர்களினதும் கொலைத் தாக்குதல்கள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

பொதுமக்களின் இருப்பிடங்கள் மீது குண்டுத் தாக்குதல்கள், எதிரியால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பட்டினித் தாக்கங்கள், மருந்தின்றி நோய்களால் ஏற்படும் தாக்குதல்கள்.

இப்படியாக...

எல்லாவிதமான அவலங்களையும்,

சோகங்களையும் தாங்கி நிமிர்ந்து நிற்கின்றோம்.

இவ்வாறான காலகட்டத்தில் வாழும் நாம், எமதுவாழ்வையும், எம்முடன் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற மனிதர்களையும், ஒரு பத்து, இருபது, முப்பது - வரடங்களுக்கு - பின்னோக்கிச் சென்று பார்ப்போமாகின் - இது மிக அவசியமானதும் கூட - நாம் - எதன் மீது நிற்கின்றோம் என்பதையும், எமது பங்கு என்ன என்பதையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

எழுபதுகளின் நடுப்பகுதி, க. பொ. த. உயர்தரப்பரீட்சைக்காகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் வாசப்பது எனது பிரதான பொழுதுபோக்கு. இந்நேரங்களில் "சுதந்திரன்" பத்திரிகையை நான் விரும்பிப்படிப்பேன். அதில் கோவை மகேசனின் எழுத்துக்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தன. விடுதலைப் போராட்டத்தில் நான் இணைவதற்கு இருந்த காரணிகளுள் மகேசனின் எழுத்துக்களும் ஒன்றாகும்.

நான் இயக்கத்தில் இணைந்து செயற்படுங்காலங்களிலும் 1983ம் ஆண்டு கோவை மகேசன் சிறைக்குச் செல்லும் வரையும்

இவரது எழுத்துக்களை நான் படித்திருக்கின்றேன்.

1984 இற்குப்பின் தமிழ்நாடு சென்ற இவர் 'வீரவேங்கை' பத்திரிகையைத் தொடங்கி அதன்மூலம் தொடர்ந்தும் போராட்டத்திற்காக எழுதி வந்தார்.

இவ்வாறாக பத்திரிகைகளில் இவரது எழுத்துப் பணிபோல் "நெஞ்சம் நிறைந்த தமிழ்" "அரசியல்மடல்" "துரோகிகளே தூரவிலகுங்கள்" "மே 22" "செல்வா அஞ்சலி", "நான் கைதியானதேன்" போன்ற நூல்களையும் காலத்திற்கேற்ற வாறு எழுதி வெளியிட்டார். இந் நூல்கள் தமிழ் மக்களிடம் இன உணரலையும், தன்மானத்தையும், போர்க்குணத்தையும் தட்டியெழுப்பி விட்டன.

எழுபதுகளிலேயே தேசிய உணர்வுப், விடுதலை உணர்வு, போராட்ட உணர்வுத் தமிழ் மக்களிடம் தோன்றி வளர்ந்து வந்தது எனக்குறிப்பிடலாம். இதற்கு மகேசனின் - எழுத்துக்களும் - கணிசமான பங்கை வகித்தன. அந்நேரத்தில் மகேசனின் எழுத்துக்களையும், அதற்குடனாக மகேசனையும் அறிந்திராத மக்களை நாம் பார்ப்பது அரிது.

தமிழ் இன உணர்வாளர்களை இவரது எழுத்துக்கள் ஊக்கப்படுத்தின. வறட்டுத் தத்துவத்துள் ஒளிந்து கொண்டு தேசியப் பேசியவர்களை பகிரங்கமாக விவாதத்திற்கு இழுத்தார், துரோகிகளை அம்பலப்படுத்தினார்; இடித்தார்.

என்பதுகளின் ஆரம்பத்தில் கூட்டணித் தலைமையானது தனது இலக்கை, இலட்சியத்தை மறந்தது. தங்கள் உல்லாச வாழ்க்கை வசதிகளை திரந்தரமாகத் தங்க வைக்க - பதவிக்கங்களைச் சலிக்க விரும்பி எதிரிகளான சிங்கள இனவெறியருடன்

கூடிக்குலாவினர். ஆனால் கோவை மகேசனின் எழுத்து மக்களை விழிப்புடனேயே வைத்திருந்தது.

வற்றுக்கு இன்று உள்ள பரிமாணமும், பத்து - இருபது வருடங்களுக்கு முன்பிருந்த உழைப்பு - வீரம் - தியாகத்திற்கான பரிமாணம் வேறு வேறானவை.

கூட்டணித் தலைமையின் தவறான பாதையைச் சுட்டிக் காட்டினார். அவர்களின் தவறுகளைத் தட்டிக் கேட்டார். விளைவு - கூட்டணித்தலைமை மகேசனை வெறுத்த, கட்சியிலிருந்து வெளிப்பெற்றியது.

இவ்விரண்டு கால இடைவெளிகளையும், அக்கால இடைவெளிகளில் இருந்த உழைப்பு - வீரம் - தியாகம் போன்றவற்றையும் நாம் ஒரே தாடில் வைத்துச் சம்பந்திப்பார்க்க முடியாது. ஏனென்றால் காலத்தினாலும், சூழ்நிலைகளினாலும் உழைப்பு - வீரம் - தியாகம் இவை மூன்றும் எப்போழுதும் உயர்வானவையே.

இக்காலகட்டமே தமிழ் மக்கள் மத்தியிலிருந்து மீதவராதத் தலைமையான கூட்டணித் தலைமையின் சுயநலனும், திரிசூலத்தையும் தமிழ் மக்களால் இணங்காணப்பட்டு இவர்களை மக்கள் நிராகரிக்கத் தொடங்கிய காலம்.

தமிழ் நாட்டில் இவர் வாழ்ந்த காலத்தில் நாம் இத்தியப்படைகளுக்குத் திரிசூலம், தமிழ்மும் தொடர்பான இந்தியவெளியுறவுக் கொள்கைகளுக்கு எதிராகவும் போராடிக் கொண்டிருந்தோம். அவ்வளவையில் இந்திய அரசின் துரோகத்தை, தனது எழுத்துக்கள் மூலம் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவித்தார்.

தன்மைத் தீவிரவாதிகள்தோன்று காட்டிய மீதவராதத் தலைமையை தமதாக்க சில சந்தர்ப்பவாதிகள் பிரயத்தனம் செய்தனர்.

இன்னும் சில சுயநலவாதிகளும் - திரிசூலிகளும் தாங்களும் ஆயுதப்போராளிகள் என அட்டைகளை ஏந்தி வலம் வந்தனர்.

இத்தியப் படைகள் செய்த தமிழ் இனப்படுகொலைகளை, மனித உரிமை மீறல்களைத் தமிழ் நாட்டு மக்களுக்கும், உலகத்திற்கும் எடுத்துக் கூறினார். 'தமிழ்த் தேசியத்தின் சிவனம் பிரபாகரனே' என்றும் 'தமிழ் மக்களின் தலைவன் பிரபாகரனே' என்றும், 'புலிகள் இயக்கமே விடுதலை இயக்கம்' என்றும் எடுத்துக் கூறினார்.

ஆனால் மகேசன் அன்றே, 'தமிழ் மக்களின் தலைவன் தம்பி பிரபாகரன், புலிகள் இயக்கமே தமிழ் மக்களின் காப்புப் படை' என்று கூறி மேற்குறித்த வேடதாடிகளையும் சந்தர்ப்பவாதிகளையும் நிராகரித்தார்.

இவ்வாறாக மகேசனின் நேரிய பார்வையும், தமிழ் இனப்பற்றும், போர்க்குணமும் இவருக்கு பல இன்னல்களைத் தந்தன. ஆபத்தங்களின் மத்தியிலேயே வாழவேண்டி இருந்தது.

மொத்தத்தில் இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு இந்திய அரசிற்கெதிரான ஒரு யத்தனத்தைத் தனது போனாமூலம் நடாத்திக் கொண்டிருந்தார்.

இன்று நாம் தமிழ்த்தேசிய உணர்வுகளின்மேல் - போர்ச் சூழலுக்கள்ளும் வாழ விரும்பும், போராட்டத்துடனேயே எமது வாழ்க்கையை இணைத்துப் பார்க்கின்றோம். உழைப்பு - வீரம் - தியாகம் என்ப

என்பத்திரண்டாம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசியலில் ஒரு குழப்பமான காலகட்டமாகும். இந்த நாட்டினில் மகேசனின் சந்தித்து முதன்முதலில் கவந்துரையாடினார்.

வெளிச்சம் 5

இக்காலங்களில் எமது இயக்கத்தின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கக் கூடிய வகையில் இவர் செயற்பட்டார். இவர் வேலை செய்த பத்திரிகையில் உரிமையாளர் தமிழ் மக்களின் தலைமையை தனதாக்க வேண்டும் என்ற ஆசையோடு வாழ்ந்தவர். கூட்டணித்தலைமையோ, சிங்கள அரசுடன் கூடிக்குவாவிய தமது திருத்தாளங்களை அம்பலப்படுத்திய கோவை மகேசனுக்கு எதிராக பகிஷ்கமாவே செயற்பட்டார்.

எனவே இத்தகைய மிட்டக்களை எதிர் கொள்வது கலப்படம். ஆனால் நீங்கள் என்ன செய்யப் போகின்றீர்கள். நாங்கள் ஏதாவது ஒரு வழியில் உங்களுக்கு உதவியுடியுமா? என்று கேட்டேன்.

மகேசன் கூறினார்

"எனக்கு ஒன்று தேவையில்லை. நான் சமாளித்துக்கொள்கின்றேன் பிரச்சனைகள் வந்தால் பிறகு பார்ப்பம்"

ஆயுதம் தாங்கிய, மற்றைய ஆரோக்யநலக் குழுக்களோ மகேசனை மிரட்டித் திரிந்தன.

இங்கு இவரின் துணியையும்,

இவரின் கொள்கைப்பற்றையும்,

இவரின் நேர்மையையும்,

இவரின் போர்க்குணத்தையும், நாம்

காணுகின்றோம்

சிங்கள அரசும், அதன் படைகளும் மகேசனை விழுங்க நேரம் பார்த்திருந்தன. இவ்வாறான நிலைமைகளில் கூட எமது இயக்கத்தின் கருத்துக்களைத் துணிந்து அப்படியே தனது பத்திரிகையில் வெளியிட்டார்.

எமது இயக்கம் சிங்கள ஆட்சியாளர்களை நடைசெய்யப்பட்டு, எமது அறிக்கைகளோ அல்லது எம்மைப்பற்றிய செயல்களோ பிரகரிப்பது முதலும் என்று பிடிபடப்படுத்தப்பட்ட காலம் அது.

"பத்திரிகையை விட்டு வெளிப்பெற்று வேன்" என்று முதலாளியினால் தொகுக்கப்பட்டார்.

ஆனால் "1982 ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 22ம் திகதி தலைபெற இருந்த ஜனாதிபதி தேர்தலை தமிழ் மக்கள் பசில் கரிக்க வேண்டும்" என்று கோரி ஒரு துண்டறிக்கையை வெளியிட்டிருந்தோம்.

சிங்கள காவல்துறை அந்திரமும் வாயும் என்பதால் இவருக்கு வாடகைக்கு வீடு கொடுக்க மக்கள் பின்புலமாகினர்.

"பத்திரிகையைத் தடைசெய்வோம்" "உள்ளே போடுவோம்" என்று அரசும் மிரட்டியது.

அந்த மாதம் 22ம் திகதிதான் சுதந்திரப் பத்திரிகை வெளிவர வேண்டிய முறையாகும். ஆனால் எமது அறிக்கையை மூப்பக்கத்தில் வெளியிட்டு இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரேயே மக்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியவாறு பத்திரிகையை வெளியிட்டார். இவ்வாறாக இவரின் துணிச்சல் மிகுந்த போராட்டச் செயற்பாடுகளுக்குப் பல சான்றுகளைக் கூறலாம்.

தீரோடுகளும் பலவாறாக அச்சுறுத்தினர்.

இந்த வேளைகளில் ஒரு நாள் மகேசனுடன் நான் கலத்தரையாடிய போது அவருக்குக் கூறினேன்.

"அண்ணா நாங்கள் ஆயுதங்களுடன் தலைமறைவாக வேலை செய்பவர்கள்"

இந்தியாவில் மகேசனைச் சந்தித்த சந்திரகாசன் "சமூகத்திரன்" என்ற பத்திரிகை

ரினக் உரம்பிச்சுப் போகின்றன். அதன் ஆசிரியராக செயற்படுங்கள்" என்று மிகக் கைக் கேட்டார்.

'உங்கள் பாதை பிழை - நான் தமிழின் பாதையில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளேன். ஆகவே உங்களுடன் நான் வேலை செய்வது சரிப் பட்டுவராது' என்று சந்திரகாசனுக்கு கூறியதாக பின்னர் என்னிடம் கூறினார்.

அதே சபையர் 'வீரவேங்கை' பத்திரிகை மூலம் தீவிர பேச்சுவார்த்தை தொடர்பாக எமக்குக் கருத்துக்களை இடித்துக் கூறத் தயங்கியதில்லை.

14 வயதில் தனது பொது வாழ்வை ஆரம்பித்தார்.

சிறுநூழியராக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, பணியாற்றினார்.

தமிழ்த்தொழிலத்திற்கு வலுவூட்டத்தக்க காக சிங்கள அரசால் பலதடவைகள் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார். பலமாதங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

1933 வெங்கைப் படுகொலை நடைபெற்றபோது அங்கிய இருந்தார். 1934ம் ஆண்டிலிருந்து தமிழகத்தில் வாழ்ந்தார். வீரவேங்கை எனும் பத்திரிகை மூலம் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு ஆதரவு சேர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

இவாறு இறுதிக் காலம் நோயில் கழிந்து கட தனது எழுத்துப் பணியை நிறுத்தவில்லை.

1992 ம் ஆண்டு பூலைமாதம் 4ம் திகதி இறந்தார்.

ஒழுக்கமுள்ளவர்.
நேர்மையானவர்.
கடும் உழைப்பாளி.
சிறந்த பத்திரிகையாளர்.
பகுத்தறிவாளர்.
இலட்சியவாதி
கொள்கைப்பற்ற உள்ள போராளி.

இத்தகைய உரை பண்புகளைக் கொண்ட மதிப்புக்குரிய கோவை மிகக் கூர் அவர்கள் இன்று எம்மிடையே இல்லை. இருந்த போதும், தமிழீழம் அவரை என்றும் மறக்காது. □□

லெப். கேணல் திலீபனின்

ஐந்தாம் அண்டு நினைவில் நுனைவோம்.

நல்லூரின் வீதியில் நடந்தது யாகம்
நாலுநாள் ஆனதுக் கருண்டது தேகம்
தியாத்தின் எல்லையை மீறிய சிள்ளை
தீவிரத்தைப் பாடி வார்த்தைகள் இல்லை.

"மக்கள் புரட்சி வெடிக்கும்
தமிழீழம் மலரும்"
இது திலீபனின் கனவு
தீரண்டெழுலோம்.

— வெளிச்சம் —

வெளிச்சம்

“தமிழீழ தேசியத் தலைவர்
வே. பிரபாகரன் அவர்கள்
ஒரு மரபியகும்வீரன்”

“முத்தமிழ்க் காவலர்”

கி. ஆ. பெ. விசுவநாதன்

“தமிழீழ தேசியத்தலைவர் திரு. வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் ஒரு வீரன். அதிலும்
அவரென்ற வீரன் இந்தியாவின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் இறங்கிய கட்டப்பொருள்,
வ. உ. சிதம்பரம், வாஞ்சிநாதன், பகத்சிங், சுபாஷ் சந்திரபோஸ் முதலியவர்களோடு
ஒப்பு நோக்கத்தக்க தலைவன் பிரபாகரன்.

அவன் கொள்கை சரியா? தவறா? அவன் வெற்றி பெறுவானா? தோல்வியடை
வானா? என்று சிந்திப்பவர்கள் கூட, அவன் அப்பெரும் வீரன் என்பதை ஒப்புக்கொள்
கின்றனர்.

உலக வரலாற்றில் ஒரு தனி மனிதனின் காலில் செருப்பு இல்லாமல், கல்லிலும்
முள்ளிலும் நடந்து கொண்டு, ஓய்வின்றி மழையிலும், பனியிலும் நனைந்து கொண்டு,
தங்க இடசில்லாமல் காட்டிலும், புதர்களிலும் மறைந்து கொண்டு, உணவு இல்லாமல்,
தரைப்படையும், கடற்படையும், ஆகாயப்படையும் உள்ள இரு வல்லரசுகளோடு பல
ஆண்டுகளாகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் நிகழ்ச்சி, உலக வரலாற்றியேயே இதுவரை
நடந்தது இல்லை. இன்று நடைபெறுகிறது. □□

சி. வெளிச்சம்

R- 786

திமிர்

முருகையன்

சிறு புழு, கறையான், நத்தை
செருப்பின் கிழ் நசிவது போல்
அறிவுடை மனிதர் நாங்கள்
அழிந்திட இணங்குவோமோ?
பொறுமைக்கும் வரம்புண்டய்யா;
போட்டிகளும் எல்லை உண்டே,
அறமென்றும் நீதீ என்றும்
அரும்பொருள் இன்னும் உண்டே.

இருட்டுக்குட் சுருட்டி வைத்தாய்;
எங்களை நொறுக்கி வைத்தாய்;
சுருத்துக்கு முடி போட்டாய்;
கண்கட்டு வித்தை காட்டிப்
பொருட்களைத் தடுத்தி வைத்தாய்;
புழுக்கழும் பசியில் வாடச்
சுருக்கிட்டாய், தவிக்க வைத்தாய்
கயநலப் சிசாசம் ஆனாய்.

உனக்குப்போல் கழுத்து, கால், கை,
உனக்குப்போல் முக்கு, முளை,
உனக்குப்போல் வயிறு, நெஞ்சம்,
உண்டய்யா எங்களுக்கு!

'எனக்குத்தான் பூமி முற்றும்'
என்று நீ சொல்லலாமோ?
சினத்தை ஓர் மதம்போல் ஆக்கிச்
சிக்கிப்போய்த் திணறலாமோ?

தீயினால் நம் மேல் ஏறிச்
செய்யலாம் சுவாரி என்ற
நினைவை நீ விடுதல் வேண்டும்.
நெற்றியிற் கல்லை வீசிச்
சமரிலே கோலியாத்தைத்
தாவீது வெற்றி கொண்டான்;
எமனாகி முடிவு கண்டான்
இதனை நீ நினைக்க வேண்டும்.

கண்ணீரும் வெப்ப ழுச்சும்
கதறலும் பதைப்பும் சாவும்
வெண்ணீற்றுச் சாம்பல் மேடும்
வெதுப்பலும் விளைவிக்கும்; நீ
மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போவாய்
மமதையின் மதம் சிடித்த
கண்ணோட்டம் ஒழியுமட்டும்
கட்டாயம் ஓயோம், நாங்கள்

வெளிச்சம் 9

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நாட்டார் பாடலில்

கழகஞ்சண்டை

முல்லைமணி

ஈழத்தில் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் (1797 - 1948) ஆட்சியாளருக்கெதிராக எதிர்ப்பியக்கங்கள் பல்வேறு இடங்களில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறுவிதமாக இடம்பெற்றிருக்கின்றன. 1802ம் ஆண்டு 27ம் திகதி செய்துகொள்ளப்பட்ட ஏரியன் உடன்படிக்கையின்படி இலங்கையிலுள்ள டச்சப்பிரதேசங்கள் அனைத்தும் பிரித்தானியர் வசமாகின. கண்டிராச்சியமும், வன்னிராச்சியமும் சுதந்திரமாகவே இயங்கின. கண்டிராச்சியத்தில் கண்ணுச்சாமி என்னும் இழற்பெயருள்ள தமிழ் அரசன் ஸ்ரீ விக்கிரமராச சிங்களன் என்றும் சிம்மாசனப் பெயருடன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தார். வன்னிராச்சியத்தை குலசேகரம் வயிரமுத்து பண்டாரவன்னியன் ஆண்டு வந்தான். 1803 ஆம் ஆண்டில் பண்டாரவன்னியன் தோற்கடிக்கப் படும்வரை வன்னி சுதந்திர சிற்றரசாகவே இருந்தது. எனினும் 1811 ஆம் ஆண்டுவரை பண்டாரவன்னியன் ஆங்கில நிர்வாகத்திற்கெதிரான போராட்டங்களில் கடுமையான வீரக்காவை எய்தினான். கண்டிராச்சியத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு ஆங்கிலேயர் பலமுறை படையெடுத்தும் முடியாமற்போய் விட்டது. கண்டிப்படையெடுப்பில் தோல்வி கண்ட ஆள்பதி நோத்பதவியை இழக்கவேண்டி ஒற்பட்டது. பிவிம்ததலாவை என்னும் கண்டி அதிகாரியின் குழ்ச்சியினாலேயே கண்டிராச்சியம் பிரித்தானியர் வசமாகியது. 1815 இல் பிரித்தானியர் கண்டியைக் கைப்பற்றியபோதும் அதன்பின்னும் அவர்களுக்கெதிரான கலகங்கள் இடம்பெற்றன. 1918 ஆம் ஆண்டு கண்டிக் கலகம் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரித்தானியர் தம் ஆட்சியை நிலை நிறுத்தக் தமக்கு விகவாசமான அடிவருடிகளான சிலரைப் பரம்பரை பரம்பரையாக உத்தியோகத்தில் ஆமர்த்தினர். அரசாங்க அதிகர், உதவி அரசாங்க அதிகர், நீதிபதிகள், கலெக்டர்கள் போன்ற பதவிகளை வெள்ளைத்துரைமாரே வகித்தனர். மணியகாரர், முதுவியார், உடைபார் விதானையார் ஆகிய பதவிகளை ஆட்சியாளருக்கு விகவாசமான உயர் குழுவினர் வகித்து வந்தனர். இவர்

கள் செல்வமும் செல்வாக்கும் பெற்ற ஐரோப்பிய பிரபுக்களைப் போலத் தங்களைப் பாவனை செய்துகொண்டனர். விளை நிலங்கள் இவர்களின் உடைமையாகவே இருந்தன. விவசாயமே சாதாரண மக்களின் தொழிலாக இருந்தது. ஏழை விவசாயிகளுக்குச் சொந்தமான சிறிதளவு நிலத்தையும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும்போது உயர்குவத்தினர் அபகரித்துக் கொண்டனர். எனவே பாட்டாளி மக்தள் பெரும்பாலும் விவசாயக் கவியாளராக அல்லது வேட்டையாடுவோராகவே இருந்தனர்.

வெள்ளைத்துரைமார் பிரீத்தானியரின் நலவுரிமைகளைப் பேணுவதில் கண்ணாங்குந்துமாயிருக்க கதேச உயர் குவத்தினர் தங்கள் நலவுரிமைகளைக் காப்பதில் கருத்தைச் செலுத்தினர்.

வெள்ளைத்துரைமாரின் நிர்வாகமும் ஊழல் நிறைந்ததாகவே காணப்பட்டது. ஆறுமுக்கநாசனம் என்ற காலத்தில் (1822 - 1879) யாழ்ப்பாணம் அரசாங்க அதிபர் துவைனம் துரையின் கீழ் மிகப் பிரகாசமானது; மழையின்றிய பஞ்ச காலத்திலும் ஏழைகளுக்குக் கடைக்கடவண்டிய அரசாங்க உதவிகளை துவைனமும் கீழுள்ளவர்களும் அப்படியே உறிஞ்சிவிட்டார்கள் (பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை 'ஆறுமுக்கநாசனம்' நாவலர் நூற்றாண்டு நிறைவு மஞ்சரி, சாவகச்சேரி 1979, பக் 127)

இக்காலத்தில் வவுனியா முல்லைத்தீவுப் பகுதிக்கு உதவி அரசாங்க அதிபராக இருந்தவர் கோட்டன் துரை (1. 4. 1883 - 20. 10. 1883) இவருக்குக் கீழே இருந்த கதேச பிரபுகளும் தங்கமும் பார்ப்பதில் சமர்த்தர்களாயிருந்தனர். எனவே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பாட்டாளி மக்களே. அக்காலத்தில் மத்திய தர வர்க்கம் வன்னியில் தோற்றம் பெறவில்லை.

தன்னிருநிறிலுள்ள உயர் குமாத்தினது நெல்வயல்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் செய்காதவதற்கு இ. ஞ்சலாகக் கழுக்கச்சோலை இருந்தது. இக்கழுக்கச்சோலை ஏழை மக்களுக்குரியது. இவர்களுக்கு எந்தவித அரசு செல்வாக்கும் இருக்கவில்லை. தம்பொருளாதார நலத்தைப் பேணுவதற்காக கழுக்களைத் தறிப்பதன் மூலம் நெல்விளைச்சலைப் பெருக்கலாம்; அரசுக்கும் அதிக வரி கிடைக்கும் எனக் கோட்டன் துரைக்குச் சிபாரிசு செய்தனர் கதேச உத்தியோகத்தர்கள். கழுக்கு மரங்களைத் தறிக்கும்படி கோட்டன் துரையிடமிருந்து உத்தரவு வந்தது.

இவ்வுத்தரவை எதிர்த்துக் கலகஞ் செய்தனர் பாட்டாளி மக்கள். இவ்வெதிர்ப்பியக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கினார் காட்டுராகா கதிர்வேல் வினாசி என்பவர். முல்லைத்தீவுப் பகுதி முல்லை, மருதம், நெய்தல், நிலங்கள் பொதிந்த பகுதியாகும். காடும் காடு கார்த்த இடமுமே மூல நிலம். முல்லை நில மக்கள் வேட்டையாடுவதிலும் காடுபடு திரவியங்களான யானைத்தந்தம், சாலவேர், மாண்டெகம்பு, மாண்டோல், புலித்தோல் ஆகியவற்றைச் சேகரிப்பதிலும் ஈடுபடுவர். இவர்களில் தலை

வனாக உதிர்வேல வினாகி திகழ்த்திருக்க வேண்டும். இதனால் இவருக்குக் கட்டுராசா என்ற பட்டம் கிடைத்திருக்கலாம். இவர்களின் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாது கோட்டன் துரை ஒட்டம் எடுக்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

இந் நிகழ்ச்சியைச் சித்திரிப்பதே 'கழுக்கு சண்டை' என மருடமிட்ட நாட்டார் பாடல் (பதிப்பு; முல்லைமணி. தண்ணீருற்று கதிரவேலு வினா சித்தம்பி நினைவு வெளியீடு. - யாழ்ப்பாணம் 1979, பக்கம் 3) வாய் மொழியாக இருந்த இப்பாடலை வற்றாப்பளை சின்னப்பிள்ளை இராச சிங்கத்திடம் கேட்டு எழுதித்தந்தவர் கணுக்கேணி சோதிடர் இராமலிங்கம் அவர்கள். இப்பாடலில் சிறுபகுதிகள் விடுபட்டிருக்கலாம் எனத்தோன்றுகின்றது.

கழுக்கு குறிச்சில் குலையுடைப்புவீர் சங்காரப் பயல்கள்
கத்தக்குத்து விழுகுது பார் பார் காது சாய் பென்றான்
திரண்டசனத்தைக் கண்ணால் கண்டான் கோட்டன் துரைதாலும்
குழுகுழு என்றே வாரிப்பாயுது குஞ்சி நிலக்குதிரை
அரைநாழிகைக்குள் அரண்மனை சேர்ந்தான் கோட்டன் துரைதாலும்,

ஒட்டம் எடுத்த கோட்டன் துரை யாழ்ப்பாண அரசு அதிபர் துவைனம் துரைக்குச் செய்தி அனுப்பினான். துவைனம் துரைக்கு இந்த நிகழ்ச்சி பெருஞ் சினத்தை முட்டியது. கலகல என அட்டகாசச் சிரிப்புச் சிரித்தார் அவர். அவரின் மீசை துடித்தது கண்கள் திப்பந்தங்கள் ஆயின. வாசல் மந்திரி தாமோதரியை அழைத்து ஆணையிட்டார். மன்னார் பரவர் படைபுடன் தண்ணீருற்றுக்குச் சென்று முகாமிட்டிக் கழுகம் சோலையை அழிக்குமாறு கட்டளை இட்டார்.

வாசலில் மந்திரி தாமோதரியை வாரும் நிரென்றான்
கூடாரங்கள் குடிவகை ஏற்று குரிசை நீ ரென்றான்
மருந்து, குண்டு, கிடிதுப்பாக்கி வண்டியில் ஏற்றென்றான்

குரிசை - மன்னார் பரவர் படைத் தலைவனாக இருக்கலாம். தாமோதரி அரசு அதிபருக்குக் கிழ் உள்ள உயர் அதிகாரியாக - கேற் முதலியாராக இருக்கலாம் என ஊகிக்க இடமுண்டு. பெரியதுரையும் இப்படையெடுப்பின்போது தண்ணீருற்றுக்குச் சென்றார்.

அங்கே காசி உடை யார், கோணர் விதானை, வன்னியசிக்க முதலியார் ஆகியோர் அழைக்கப்படுகின்றனர். பெரிய துரையின் அழைப்பைச் செவியுற்ற இவர்கள் அச்சத்தால் நடுநடுங்கினர். வன்னியசிக்கர் தன் உத்தியோக உடைகளை அணிய மறந்து பெரிய துரையிடம் சாதாரண உடையுடன் சென்றார். பெரிய துரைக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

"சட்டை தலைப்பா தண்ணை மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
 சப்பாத்துத் தோல் தண்ணை மறந்தார் வன்னிய சிங்கருமே
 வன்னியசிங்கா மதிக்கேடாநீ வாடா முன்னாலே
 சப்பாத்தின்றி வந்திடலாயோ வன்னியசிங்கா நீ
 போ போ என்று சினந்து சாண்ணான் பெரியதுரைதானும்"

வன்னியசிங்கர் பெரியதுரையைச் சமாதானப்படுத்திக் கழுகு தறிக்கும் பணியில் ஈடுபடுகின்றார். பெருமழை பெய்து கொண்டிருந்தது. நிலமோ சதுப்பு நிலம்; அட்டைக்கடி ஒருபுறம். இந்த நிலையில் ஏவலர் கழுகு களைத் தறித்து வீழ்த்துகின்றனர். ஐவர்கள் தம் வேதனையை வெளிப்படுத்துகின்றனர். உள்ளூர் ஐவர்களுக்கு சூவ்வலையைச் செய்ய விருப்பமில்லை என்பது ஐவர்கள் கூற்றிலிருந்து வெளிப்படுகின்றது.

மழையும் பொழியுது மீறும் நணையுது வன்னிய சிங்கையா
 மாட்டோம் என்றால் கேட்கிறீர் இல்லை வன்னிய சிங்கையா
 களையில் அட்டை குழந்து கடிக்க துடைப்பார் கையாலே
 கற்றிப் பார்த்துக் கழுகு குறிப்பார் குழந்த வினையாலே

கழுகுகள் தறிக்கப்பட்டன. ஊரில் உள்ள ஆடுகள் கோழிகள் அனைத்தும் பட்டயினருக்கு உணவாகிவிட்டன.

"கழுக்குச்சண்டை" என்னும் இப்பாட்டு நமக்கு உணர்த்துவன எவை? மிகச் சாதாரணமான நிகழ்ச்சியொன்று துணைவன் துரைக்கும் கோபத்தை ஊட்டியது ஏன்? இவை சிந்தனைக்கரியவை.

1. அந்நியரான ஆங்கிலேயர் தமது ஆட்சிக்கு எதிராக மக்கள் கிளம்பி புரட்சி செய்து தம்மரசை வீழ்த்தி விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவர்களுக்கு இருந்தது. உதவும் வன்னியிலே பிரித்தானியர் முகம் கொடுக்கவேண்டியிருந்த எதிர்ப்பியக்கம் மிகவும் வலுவானதாக இருந்தமை நிலைவுக்கு வந்திருக்கலாம். எனவே எதிர்ப்பு மிகச் சாதாரணமானதாக ஒரு சிறிதும் சம்பவம் தொடர்பானதாக - புறக்கணிக்கத்தக்க சிறியதாக இருந்த போதும் அதனை முனையிலே கிள்ளிவிட்டு விட்டோம் என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கிருந்தது.

2. நாவலர் கட்டிக்காட்டியபடி துணைவன் துரையில் ஆட்சி ஊழலும் அநீதியும் நிறைந்திருந்தது. ஏழை மக்களின் நலன்களைச் சற்றும் கருத்தில் கொள்ளாது உயர் குழாத்தின் நலன்களைப் பேணுவதிலேயே அவர் கவனம் செலுத்தியிருந்தமை நோக்கக்கூடாது. "யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரி அநீதி. பொய், கோள் முதலிய புத்தகங்கள் படிப்பிக்கிற கலைக் (College) அதற்குத் தலைவர் Principal) துணைவன் துரை என்கிறார். நாவலர். (இது நல்லசமயம் 5 ஆம் பக்கம்) வன்னி

யைப் பொறுத்த அளவிலும் இவரது கொள்கையில் மாற்றம் இருக்க வில்லை.

3. வீரமம் விடுதலை உணர்வும் வன்னிமக்களின் இரத்தத்தில் ஊறியிருக்கின்றன. சந்தர்ப்பம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் இவை பறிட்டு எழுகின்றன. 'வெள்ளியிட்ட காலுக்கு வெறுங்கால் அடிமையோ' என இங்கு நிலவும் முதுமொழி இதனையே சுட்டுகின்றது.

4. சமுதாய அமைப்பின் கூறுகள் சிலவற்றை இப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது. சுதேச ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் ஆளப்படும் பாட்டாளி மக்களுக்குமிடையேயுள்ள வர்க்கமுரண்பாடு, சுரண்டல் ஆகியவை சமூகஞ்சண்டையில் பிரதிபலிக்கின்றன. பிரஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்னர் அப்பகுதி பிரபுக்கள் எப்படி நடந்துகொண்டார்களோ அதே பாணியில் தான் இங்குள்ள உயர்குழாம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

5. தண்ணீருற்று, முள்ளியவளைப் பகுதி நீர்வளமும் நிலவளமும் நிறைந்தது. இயற்கையான நிருந்துக்கள் பல இங்கு காணப்படுகின்றன. சதுப்பு நிலத்திலேயே கழுக்குகள் செழித்து வளரும். அட்டைகள் அதிகமாக இப்படியான நிலத்திலேயே காணப்படும். 'காய்மாண்ட தெங்கின் பழம் முற்றி கஞ்சின் ஏற்றி வருக்கை கீறி தேமாங்கனி சிதறி வாழைப்பழங்கள் சிந்தும் ஏமாங்கதநாடு' போன்ற ஊர்தான் தண்ணீருற்று எனப் பிறமாவட்டத்தவர் புகழ்ந்துரைப்பது நோக்கத்தது.

6. வெள்ளைத்துரைமாரைக் கண்டவுடனே சுதேச உத்தியோகத்தர் அச்சத்தால் நடுநடுங்கினர். 'பேராசைக் காரனடா பார்ப்பான் - அவன் பெரியதுரை என்னில் உடல் வேர்ப்பான்' எனப் பாரதி பாடியது அக்கால வன்னி உத்தியோகத்தரைப் பொறுத்த அளவிலும் பொருந்தும்.

7. வெள்ளைத்துரைமார் சுதேச உத்தியோகத்தருடன் மிகவும் கொடூரமானமுறையில் நடந்துகொண்ட போதும் அவர்கள் எத்தகைய அவமானங்களையும் பொருட்படுத்தாது அடிபணிந்து நடந்து கொள்வதால் பரம்பரை பரம்பரையாக உத்தியோகங்களைப் பெற்று தங்கள் பொருளாதாரத்தையும் சமூக அந்தஸ்தையும் மேம்படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது.

எனவே 'சமூகஞ்சண்டை' என்னும் நாட்டார்பாடல் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வன்னிப்பகுதியிலிருந்த சமுதாய நிலைமை கள் வர்க்க முரண்பாடுகள், சுரண்டல்கள், வீரம் சுதந்திர உணர்ச்சி ஆகிய வற்றைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாகும் எனக் கொள்ளலாம். □□

நெருப்பின் மக்களே!

சுதர்சினி பாலசிங்கம்

முச்சுக்கள் நிற்பதும்
முண்டமாய்ச் சாய்வதும்
வாடிக்கையாய் தினம் ஆமோ? - இனிப்
பேடிகள் வாழத்திடலாமோ?

நேற்றொரு சூரியன்
இன்றொரு சூரியன்
நாளைக்குச் சூரியன் வேறோ? - நாம்
நாதியில்லாய் பிணக் கூறோ?

வந்தவர் வாழ நீ
வகை கெடச் சாய்வதோ
சொந்தமாய் நாடில்லைத் தம்பி - நீ
நொந்த தெல்லாம் போதும் நம்பி

வம்பை வளர்த்தனர்
வாழ்வைப் பறித்தனர்
அம்புகள் ஹைத்தது போதுமோ? - நீ
அழியுமுன் தீருமோ தாகமே

தாயுடன் தந்தையும்
தீயுடன் போயினர்
தீயென்ன பெரல்லாத பேச்சு - அட
நிறுத்தலா! போக் "கவர்" முச்சு

நேற்றைய போரினில்
கற்றமும் போன பின்
நாற்றென நிற்கின்ற தோழனே - நீ
நாளைக்கு வேண்டிய விரனே!

நெஞ்சை நிழித்தீடு
நெற்றி உயர்த்தீடு
நீள கரத்தில் வாளை ஏந்து - பகை
நொய்ப்பினில் வீழ்ந்தீடும் சாய்ந்து

காளையுன் தோள்களால்
நாளைகள் தோன்றிடும்
நாடெல்லாம் விழித்தெழும்
வாளுக்குப் பகைவனைக் காட்டு - உன்
வரலாற்று வரியை நீ தீட்டு.

□□

நான் ஏமாறத் தயாரில்லை

ரமணி

வீட்டைக் கூட்டி முடித்த கண்மணி தும்புத் தடியை ஓர் மூலையில் வைத்து விட்டு கூட்டில் கிடந்த பக்கம் திரும்பி பார்க்கின்றாள். அங்கே அக்சட்டில் வெறுமைபாகக் கிடக்கிறது.

"இந்த மனுசன் இந்த வெள்ளென எங்க போட்டுது..... சரி..... வரட்டும். தலைக்கு மேல் வேலை கிடக்கு" என்று முணு முணுத்த வண்ணம் முற்றத்துக்கு வருகிறாள். அங்கே முற்றம் கூட்டியபடி நின்ற முத்த மகள் வித்தியா

"அம்மா இண்டைக்கு நான் எப்படியும் ரியூசன் பீஸ் கட்டவேணும் அப்பாட்டை கொள்ளி எங்கையெண்டாலும் மாறித்தரச் சொல்லணை.....

இல்லையெண்டால் என்னால இனி ரியூசனுக்கு போக ஏலாது. மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லாம் காசை சட்டிப் போட்டு நிம்மதியாக வந்து படிக்குதுகள் நான் ரியூசனுக்குப் போகேக்கை எவ்வளவு தூரமயோசிக்க... யோசிக்க போகவேண்டியிருக்கு" என்றாள் சிணுங்கியபடி.

"நான் என்னமொனை செய்யிறது கொப்பரும் ஏதோ கஸ்ரப்பட்டு உங்களைப் படிப்பிச்ச விடுவமெண்டு ஒற்றைக் காவில் நிற்கிறார். அந்த மனுசன் என்ன செய்யிறது உந்த இரண்டு பார்ப்பு செம்பாட்டுக்கை கிண்டித்தாளை உழைக்கவேண்டிக்கு அதிலேயும் இந்தமுறை வெங்காயம் சரியான விழுக்காடு. கொழும்புக்குக் கொண்டுபோக இயலாது

என்ன செய்யிறது. யோசியாதை கொப்பர் வரட்டும் கதைக்கப்பாப்பம் "என்றவன். சிறிது நேர மெளனத்திற்குப் பின்" அது சரி இண்டைக்கு ரியூசனுக்குப் போகேல்லயே"

இல்லை இண்டைக்கு ரியூசனுக்குப் போகேல்ல என்றாள் வித்தியா. "உவன் இதோ எங்க போட்டான்" என்ற கண்மணி கிணற்றடிப் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தாள்.

"கிணற்றடியிலே நிற்கிறாள் போலக்கிடக்கு ஒருக்கா பார் மோனை" என்ற கண்மணி குசினிக்குள் நுழைந்தாள். முற்றத்தைக் கூட்டி முடித்த வித்தியா கிணற்றடி பக்கம் எட்டிப் பார்த்து

"அம்மா..... அவள் குளிக்கிறாள். இண்டைக்கு

கொமஸ் வகுப்பு ஒன்று இடக்காம். அதுதான் நோத்துக்கு வெளிகிடுகிறாள் போல கிடக்கு..... அம்மா நான் தண்ணி அள்ளிக் கொண்டு வாறன்" என்ற வள் வாழையடியில் இடந்த தண்ணீர் குடத்தை எடுத்து நாரியல் வைத்தபடி

"இத்தமுறை எப்படியார் ரியூசன் காசு கட்ட வேணும். மாஸ்ரரை எத்திணைமுறை எமத்திறு என்னென்பற்றி என்ன நினைப்பர்" என்று தனக்குள் சொல்லிய வண்ணம் கிணற்றடிப் பாதையில் நடந்தாள். கிணற்றடியில் குடத்தை கீழ வைத்து

"கீதா இதுக்குள்ள தண்ணி உலத்து நான் கொண்டு போறன்" என்ற படி நிமிர்ந்தாள் வித்தியா மிதியில் நின்றுகீதா வாளியில் தண்ணீரை அள்ளிய படி கேட்டாள்

"ஏனக்கா? நீ இண்டைக்கு ரியூசனுக்கு போ கேல்வயே"

"இண்டைக்கு ரூயிற்றுக்கிழமைதானே. எனக்கு ரியூசன் இல்ல நான் நாளைக்குத்தான் போறன்" என்றாள் வித்தியா.

"அக்கா நான் மறந்து போனன் தேற்று ரியூசனால வரேக்க கஜாதா சொன்னவன் இண்டைக்கு

ரியூசனாம் கட்டாயம் வரச் சொல்லி. நா..... நான் மறந்துபோனன்" என்றாள். போக முற்பட்ட வித்தியா முகத்தில் கோபம் பொங்க.

"நீ ஒரு அறணைப் பிறப்புத்தானே..... இனி வெளிகிட்டு எப்படிப் போறதுதேரம் போட்டுது சரி பாப்பம்" என்றவள் தட்டையில் கோபத்தைக் காட்டினாள்.

"அக்கா அந்த நோஸ் சட்டையை எடுத்துவை வாறன்" என்ற கீதாவின் குரல் கேட்டு வித்தியா

"ஓ... உனக்கு ஆயிரத் தெட்டு வேலைக்காரர் வேணும்..... என்னால ஏவாது வந்து எடு..... என்றபடி நடந்து கொண்டிருந்தாள்

"அக்கா எடுத்துத் தாக்காளன்ர அக்கா எல்ல" என்று கெஞ்சியபடி திரும்பவும் வாளியை கிணற்றுக்குள் போட்டாள்.

"வா...வா... தாறன்" என்றபடி நடந்தாள் வித்தியா. வாழையடியில் குடத்தை வைத்து விட்டு

"அம்மா கெதியாய் சாப்பாட்டை செய்யணை" என்றபடி விட்டுக்குள் நுழைந்தாள். அவளைத் தொடர்ந்து வந்த கீதா

"அக்கா அந்த நோஸ்

சட்டையை எடுத்துத்தா" என்றதும் வித்தியா சட்டையை எடுத்துக் கொடுத்தும் கீதா கிணற்றுப்பக்கம் ஓடினாள். குசினியில் இருந்து முகத்தில் வழிந்த வியாவையைத் துடைத்தபடி வெளியே வந்தாள் கண்மணி.

"ஏன் இப்படி கஸ்டப் படவேணும். நான் காணியூமி நகை, நட்டு ஒன்றும் இல்லாம் வந்தனானே! என்னைட்ட கிடந்த நகை நடட்டை ஒவ்வாண்டா வித்து சட்டு இந்தக் காணியூமியை வேண்டியும் அதாலயும் ஒரு பிரியாசனமும் இல்லாம கிடக்கு. அது மட்டுமே..... கொப்பர் பாத சட்டம்பி வேலையையும் விட்டார் அந்த மனுசன் கொழுப்பில் செய்த வேலையால்தான் இப்ப நாங்கள் கஸரப்பட வேண்டிக்கிடக்கு" என்று மனசில் இடந்த துயரங்களை கொட்டித் தீர்த்த கண்மணி, முற்றத்து மாமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து திண்ணையில் கிடந்த வெற்றிலைத் தட்டத்தை எடுத்து வெத்திலை போட ஆயத்தமாகிறாள்.

"ஆரடி செய்த தப்பு" என்று கேட்டபடி முற்றத்தில் வந்து நின்று கணவன் தில்லைநாதனை ஏறிட்டுப் பார்த்த கண்மணி.

"பேந்தாரைச் சொல்லுறன் உங்களைத்தான்.

உங்களின்ரை வேலயால
தாள் இப்ப நாங்கள் கஞ்சிக்
கும் வழியில்லாம கல்ரப்பட
வேண்டிக் கிடக்கு. உந்த
சட்டப்பி வேலையை எப்ப
விட்டியள் அப்பிடிச்ச சனி
யன் இன்னும் துலைஞ்ச
பாடில்லை" என்றாள்
வேதிலையை வாயில்
போட்டபடி..

"கண்மணி விடியக் காத்தால் மனுஷனுக்கு விசர்வரப் பண்ணாதை. ஒழுங்கா பாக்கிற வேலையை பாரி."

"நீங்கள் செய்யிறதில்லாம் சரி. நாங்கள் வாலய திறந்தால்தான் உங்களுக்கு விசர்வரது ஒரு மனுசன் கொஞ்சமாவது யோசிக்க வேணும். பெண்டிப் பிள்ளை குட்டிகளை நினைக்க வேணும். ஒண்டு மில்லாம உப்பிடி பொறுப்பில்லாமல் நடந்தால் மற்றவைக்குக் கோபம்தான் வரும்தான்" என்ற கண்மணி கோபத்துடன் எழுந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்தாள்.

தன் மனைவி கண்மணி முச்சுவிடாமல் கூறியதைக் கேட்ட தில்லைநாதன் சட்டப்பியாருக்கு தனது மனைவி உள்ளதை மனைவி மக்கள் புரிஞ்சுகொள்ளவில்லையே என்ற தாக்கமும், ஏமாற்றமும். அவர்களுக்கு எப்படி இந்த விடத்தை புரியவைப்பது என்ற தடுமாற்றம்

நீண்ட நேரம் வரை சிந்திக்க வைக்கவில்லை.
"கண்மணி... கண்மணி..."
"ம்..... ம்....."
"இஞ்சை நான் சொல்லுறதை கொஞ்சம் கேள்"

"என்ன? சொல்லப் போறியள் இண்டைக்கு இருபத்தி ஐந்து வருசத்துக்கு மேல..... உங்கட சொல்வதானே நான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்... .."

ஆனால் எந்தவித பிரயோசனமும் இல்லை." என்ற வள் தில்லைநாதனை ஆழமாகப் பார்த்தாள். அவளின் அந்தப்பார்வை உங்களைப் போல விசரன் ஆர் இருக்கினம்" என்றது போல பட்டது அவருக்கு.

"இஞ்சை நான் சொல்லுறது உங்கக்கு மட்டுமல்ல இஞ்சை இருக்கிற சனத்துக்கும் தான் விளங்குகல்ல. எல்லாரும் என்னைப் பார்த்து விசரன் விசரன் என்று சொல்லுகிறது என்ற சாதுக்கு எட்டாமலில்லை .. இருந்தாலும் என்னட்டை ஒரு பழக்கம். என்ற மனைவி சாட்சிக்கு எது சரி என்று படுத்துதோ! அதை ஆற்ற ஆலாசனையும் கேட்காமல் செய்து போடுவான் அதால் வாற நன்மை தீமை களை பற்றி நான் பிறகு சிந்திக்கிறதுக்கு விருப்பெல்ல. உந்த அரசாங்கம் எங்கட தமிழ்ச்சனத்துக்கு இப்பபெசய்யிற அநியாயத்துக்கு எங்க

ளைப்போல் ஆக்கள் அவங்களுக்கு செய்து காட்ட வேணும் என்றுதான் நான் என்ற வாத்திலேலையை விட்டான். அது விளங்குமே இந்தச் சனத்துக்கு."

"ஏண்டா நீங்கள் இப்ப வேலையை விட்டியள் எண்டதால் அரசாங்கம் தமிழ்ச்சனத்துக்கு அள்ளிக் குறித்திட்டுதே."

"புடியே இப்ப நான் வேலையை விட்டிட்டன் எண்டதால் தமிழ்ச்சனத்துக்கு அள்ளிக் குடுக்கேல்ல; ஏன் இந்த சட்டம் பி வேலையை விட்டனான் எண்டதை கொஞ்சம் சிந்திக்க வைக்க வேணுமெண்டுதான் செய்தான்." என்று பெருமை யாகக் கூறிக்கொண்ட சட்டப்பியார் மெல்ல நடந்து வந்து திண்ணையில் அமர்ந்தபடி கண்மணியை பார்த்தார்.

"இஞ்சை நான்கோ நீங்கள் எப்படித்தான் தலையைப் போட்டு உடைச்சாலும் அதை சிங்கள அரசாங்கம் ஒருபோதும் உணராது பாருங்கோ."

"கண்மணி அதை இப்ப நினைச்சாலும் என்ற தேகம் ஒருக்கா புல்லிக் குது. என்றை கண் முன்னால எண்டப்ப படிச்சதுகள் துடிதுடிக்க சாகிறதை எப்பிடி என்னால் தாங்க முடியும்" என்றவர் கண்களில்

கண்ணீர் துழைபி நின்றது.

“உங்கு பள்ளிக்கூடத் துக்குதான் பப்பர் அடிச் சதே உங்க எல்லாப் பள்ளிக் கூடத்துக்கும் தான் அந்தக் கோதாரியில நோவாங்கள் அடிச் சவன்கள். உங்க எல்லா வாத்திமாருமே வேலையை விட்டினமே ஏன் விடியக்காலத்தால சுப்பா சண்டை பிடிக்கிறி யவ” என்றான்.

“அம்மா நாங்கள் போட்டுவாறம்” என்றபடி நடந்து கொண்டிருந்தார் கள் வித்தியாலும், கீதாவும்.

“சரி போட்டு வாருங் கோ” என்ற சட்டமபியார் “இஞ்சுபார்கண்மணி. நான் வேலையை ராஜிசாமா செய்யிறது பெரிசில்லை இண்டைக்கு தமிழ்ச் சனங் களினர் உயிர்க்கு எந்தவித மான பாதுகாப்புமில்லை. அந்த அளவுக்கு நாங்கள் வாடினம். இந்த நேரத்தில எங்களால செய்யக்கூடிய இப்

பிடி எதிர்ப்புகளை செய்ய வேணும். உன் திரண்டு எதிர்க்க வேணும். அப்ப தான் அரசாங்கம் யோசிக் கும் அது பட்டுமில்ல இது களை வெளிநாடுகளுக்கு தெரியப்பண்ண வேணும். அப்பதான் எங்கட தமிழ்ச் சனத்துக்கு விடிவு கிடைக் கும்” என்றவர் கண்மணி வியப்பார்த்து..

“சரி சரி... நேரம் போட் டுது நான் தோட்டத்துக்கு போறன் தேத்தண்ணியைத் தவன்” என்றார் அடுக்க னைக்குள் நுழைந்த கண் மணி நேரீர் கோப்பையுடன் வந்தான்.

“ஏனப்பா இப்ப வாத் திமார் காணாடுகண்டு எங் கட பள்ளிக்கூடங்களில பெரிய உள்ரப்படுகினம் அப்படி இருக்கேக்க நீங் களும் ராஜிசாமா செய் தால் எங்கட பிள்ளையள் எப்பிடி படிச்ச முன்னுக்கு லு.றது?” என்ற கேள்வி யைக் கேட்டு நின்ற கண்

மணியைப் பார்த்தார்

“டியேய்ப்பள்ளிக் கூடத் திலதான் படிப்பிக்க வேணு மெண்டு இல்லையடி ஒரு மரத்துக்குக் கீழ இருந்து பிள்ளைகளுக்கு பாடம் சொல்லிக் குடுப்டன் அதை இந்த பண்ணுக்கு செய்யிற தொண்டாய் நினைப்பன். உந்த அரசாங்கத்திட்ட கையேந்தி நிக்கமாட்டன். சம்பளமில்லாம இப்ப நான் படிப்பிக்க தயார். இதை இந்த அரசாங்கம் உணர வேணும். இனியும் நான் ஏமாறத் தாரில்லை.” எங்கடை இந்த மண் எங் களை வாழ வைக்கும் நாங் கள் ஏன் உலங்களை நம் ி யிருக்க வேணும்” என்றவர் மண்வெட்டியைத் தோளிக் வைத்துக் கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அவர் போவதை கண் மணி வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். □□

கெரீல்லாப் போராளி எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அபிசளகரியமர உ இருக்கிறானோ, எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இயற்கையின் கடுமையை அனு பவித்து வருகிறானோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு வீட்டில் இருப்பதாக உணர் கிறான். அவனது கட்டுப்பாடு மன உறுதியும் சீக உயர்ந்து காணப்படு கிறது. அவனது பாதுகாப்பு உணர்வு உச்சத்தில் இருக்கிறது. அதேசமயம் அவன் சந்திக்கும் சுவலிவாரு சந்தர்ப்பத்திலும் ஒரு நாணயத்தை கண்டிப் போட்டு அர்ஷ்டத்தை நம்புவது போல அபாயத்தை எதிர்கொள்கிறான். அதனால் ஒரு கெரீல்லாப் போராளிக்கு மோதலைத் தொடர்ந்து அவன் உயிர் ிழைத்து இருக்கிறானா இல்லையா என்பது முக்கியமில்லாமல் போய்விடுகிறது.

—சேதுவேரா

விழிப்பு இன்றி விடுதலை சாத்திய மில்லை. சமூகத்தில் தலைமுடி முயன்பாடுகளை விளங்கிக் கொண்டு அவற்றை மாற்றுவதற்கான வழியில் தாக்கமான செயற்பாட்டில் ஈடுபடும் அளவிற்கான விழிப்பு நிலை மக்களிடத்து ஏற்படாதவிடத்து அந்த மக்கள் கூட்டம் தன்னை தளைகளிலிருந்து விடுவித்துக் கொள்வதற்கு அருகதையுள்ள ஒரு கூட்டமாகவே விளங்கும். ஒரு விடுதலைப் போராட்டத்தில் பண்பாட்டு எழுச்சி அடைதல் ஓர் முக்கிய கட்டம்.

“இத்தகைய பண்பாட்டு எழுச்சியை ஏற்படுத்துவதில் கலைகள் - முக்கியமாக அரங்கு - சிறப்பான பங்கை வகிக்க முடியும். குறிப்பாக அரங்கு ஏளைய கலைகளைவிட சமூகத்தால் மிக இறுக்கமான முறையில் நிர்ணயிக்கப்படும் ஒன்றாக உள்ளது. பொது மக்களிடம் அது கொள்ளும் நெருக்கமான தொடர்பும், நம்பவைப்பதில் அது கொண்டிருக்கக்கூடிய வலுவும் இதற்குக் காரணமாக அமைகிறது.” என்று ஓகஸ்டா (B) போல் என்ற வத்தின் அமெரிக்க அரங்கச் செயலாளர் கூறுகின்றார்.

அரங்கு உண்மையில் ஒரு ஆயுதம். மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஆயுதம். இந்தக் காரணத்தினால் அரங்கைச் சுதந்திரத்திற்கான போராட்டத்தில் பயன்படுத்த நாம் பாடு

படவேண்டும் இதை காரணத்திற்காகத் தான் ஒருக்கு முறையாளர்கள் அரங்கை தமது செல்வாக்கை பொதுமக்கள் மீது திணிக்கும் கருவியாகப் பயன்படுத்தப் பெரு முயற்சி செய்கிறார்கள். தமது மேலாண்மை மக்கள் மீது செலுத்தும் கருவி யாக அரங்கைப் பாவிப்பதற்காக அங்கின் சாரத்தைப் இவர்கள் மாற்றி விடுகிறார்கள். உண்மையான அரங்கின் ஒரு திரிபுபட்ட வடிவத்தையே எமக்கு இயர்கள் காட்டுகின்றார்கள். நாமும் அதையே உண்மையான அரங்கு என்று நம்பி எம்மை அடிமைப்படுத்த, மந்தைகளாகக் பயன்படுத்தப் படுகின்ற அதே அரங்கையே பயன்படுத்த முயல்கின்றோம். இது பற்றி ஓரளவுக்கு விளக்கமாகச் சற்றுப் பின்னர் நோக்குவோம்.

உண்மையில் அரங்கு தன் தோற்றத்தில் மக்கள் சுதந்திரமாக திறந்த வெளிகளில் ஆடிப்படும் ஒரு கலையாக இருந்ததாக அரங்கு யானிடவியலாளர் கூறுவர். அரங்கு பற்றிய மிகவும் பழமை வாய்ந்த சான்றுகள், புராண கிரேக்கத்தில், ‘தயோலிளியஸ்’ விழாக்களை பல மட்டங்களைச் சேர்ந்த பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் ஒன்று கூடிப் பங்குபற்றும் பாரிய சனரஞ்சகக் கொண்டாட்டங்களாகவே கூறுகின்றன. ஆரம்பத்தில் அரங்கு கோரஸ், வெகுசனங்கள், - மக்கள் என்பதாகவே இருந்

நமக்குத் தேவைப்படும் அரங்கு

க. சிதம்பரநாதன்

தது. இந்த அரங்கு அனைவரும் கயாதின மாகப் பங்கு பற்றக் கூடிய கொண்டாட்ட மாகவே இருந்தது.

பின்னர்வந்த மேற்குடிமக்கள் அரங்கை ஆற்றுவார்களாவும், பார்ப்போர்களாக வம் பிரித்தனர். சிலர் மேடையில் ஆற்று கையில்—சூடா, ஏனையார் அமைதியாக செயல்முனைப்பற்ற நிலையிலே இருந்து பார்ப்போர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். இவர்கள் 'பார்வையாளர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். மேடையில் நடப்பதை இவர்கள் கண்முடித்தனமாக நம்மீனர் மேடையில் உள்ள நடிகர்களின் உணர்ச்சிகளுக்கே பார்வையாளர்களும் வசப்பட்டனர். பார்வையாளர்கள் எதுவும் சிந்திப்பதில்லை. வெறும் சங்கீதமாக ஆக்கப்பட்டனர். ஒடுக்குமுறைமாளர்கள் இவ்வாறு மக்களை மந்தைகளாக்கி அவர்கள் தீது தமது கருத்துக்களை திணிக்கும் வகையில் அரங்கை பயன்படுத்தியதன் மூலம் தம்மை அனாதாரண சிறப்புக்குரிய மனிதர்களாகப் பிரகடனப்படுத்தக் கொண்டனர். மக்கள் சடங்களாகினர்.

இன்று எம் மத்தியில் நிலவுகின்ற அரங்குகளில் பெரும்பாலானவை இத்தகைய அரங்குகள் தான். அரங்கு என்றவுடன் எமது எண்ணத்திற்கு வருபவை யாவை? பெட்டி போல் அடைக்கப்பட்ட மேடை, நடிகர் சீனையும் பார்வையாளர்களையும் பிரிக்கும் முன்திரை, இருட்டிலே கட்டுப்படுத்தப்பட்ட நிலையிலே பார்வையாளர்கள்...

ஒரு தாக்க வன்மையுள்ள மக்களை எழுச்சி கொள்ள வைக்கின்ற அரங்கே நமக்குத் தேவையானது. கலைப்படைப்பிற்கும் பார்வையாளர்களுக்குமுள்ள தொடர்பு ஒரு இருவழித் தொடர்பாக அமைதல் நமக்குத் தேவைப்படும் அரங்கில் முக்கியமானதாகும். நாம் அடிப்படையில் இரண்டு வித்தியாசமான அரங்குகளைப் பற்றிக் கதைக்கின்றோம். ஒன்று மேலாண்மை செலுத்துகின்ற

அரங்கு; மற்றையது பார்வையாளனைத் தளைக்கி அவனைச் செயல் முனைப்போனாக எழுச்சி கொள்ள வைக்கின்ற அரங்கு. முன்னையது அறிவை வெறுமனே மாற்றஞ் செய்கிற நடவடிக்கை — ஆற்றுபவர்களிலிருந்து பார்வையாளருக்கு — பின்னையது அறிவைப் பெறுகிற ஒரு நடைமுறை இரண்டு எதிரெதிரான பணிகளையே இருத்தல் போலவே, சூவ்விரு பணிகளுக்கான நடைமுறையும் எதிரெதிரானதாய் அமைதல் வேண்டும். அதாவது பார்வையாளர் மீது மேலாண்மை செலுத்தி அவர்களைச் செயல் முனைப்பற்ற நிலையில் வைத்திருக்க விரும்புகின்ற அரங்கின் நடைமுறையும் பார்வையாளர்களைத் தளைக்கி அவர்களைச் செயல் முனைப்புடையோராக ஆக்க விரும்புகின்ற அரங்கின் நடைமுறையும் வெவ்வேறானவையே. முன்னையது ஒடுக்க முறையாளர்களுக்கானது; பின்னையது ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கானது.

விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபடும் நாம் இன்னமும் முதலாவது வகை அரங்கையே தெரிந்தோ தெரியாமலோ பெருமளவில் பயன்படுத்தி வருகிறோம். இது ஒரு சோகமான நிலையாகும். உண்மையில் இந்த அரங்கை — முதலாவது வகை அரங்கை நாம் எம்மை ஆளவந்த மேற்கத்தியரிடமிருந்தே பெற்றோம். எமது மக்களுக்கு அந்நியமான இந்த அரங்கையே நாம் தொடர்ந்தும் பயன்படுத்துவது உண்மையில் விடுதலைப் போராட்டத்திற்கு எதிரான ஒரு நடவடிக்கையே. நீண்ட காலம் வெளி நாட்டவரால் பண்பாட்டு ரீதியாகச் சீரழிக்கப்பட்டதால் அடிமை மனப்பான்மையும் பயமும் கயநலமும் மிகுந்துவிட்ட எமது இனத்திலிருந்து ஏதோ ஒருவகையில் எழுச்சியடைந்துவிட்ட இளைஞர்கள் போராளிகளாக எல்லைகளில் நின்று போர்புரியும் அதேவேளை, எம்மைச் சீரழிக்க, எந்த வகை அரங்கை ஆளவந்த அந்நியன் பயன்படுத்தினானோ அதே

அரங்கையே நாமும் பயன்படுத்தி மக்களை
மந்தைகளாக்குவது எல்லைகளில் நின்று
போரிடும் போராளிகளுக்கு நாம் செய்யும்
துரோக மில்லையா? மந்தைகளாக்கப்
படுகின்ற ஒரு மக்கள் கூட்டத்திபமிருந்து
எவ்வாறு புதிய போராளிகள் எழமுடியும்;
எழ முடியாதே.

மக்களின் மந்தை மனப்பான்மையை
நீக்கி எழுச்சி பெற்ற மக்களினமாக ஆக்குவ
தற்குத் தேவையான பொருத்தமான அரங்க
வடிவங்களை உருவாக்க வேண்டுதல் அவசி
யமானதாகும். அதாவது மாற்றம் கட்டாய

மானது. புதிய வடிவங்கள் உருவாக்கப்பட
வேண்டும். இந்த வடிவங்கள் மக்கள் சயா
தினமாக அந்த நிகழ்ச்சியில் பங்கு பற்றக்
கூடிய வகையினதாக, அவர்களை அடக்கி
வைக்காததாக இருக்க வேண்டும். பொருத்
தமான அரங்க ஆற்றுகைகளில் பங்குபற்று
வதால் தளை நீக்கப்பட்ட பார்வையாளன்
ஒரு முழுமனிதனாக செயல் முனைப்புள்ள
முயற்சிகளில் ஈடுபடுவான். எனவே,
அரங்கை மக்களுக்கானதாகக்கிக் கொள்ள
வேண்டும் மக்கள் அரங்கு உருவாக்கப்பட
வேண்டும்.

புரட்சியின் பூக்கள் இங்கே பூக்காமல் இல்லை
புத்தொளி வீசிப் பரவாமல் இல்லை
வரட்சியில் தழிற் மண் நீரின்றி
வாழிக் கிடந்த போதும்.....
புரட்சியின் பூக்கள் இங்கே பூக்காமல் இல்லை!

இளந்தளிர்கள் இங்கே துளிர்க்காமல் இல்லை
இளைய தலைமுறை வளராமல் இல்லை
இன்னலில் தழிற் மண் இடர்ப்பட்டு
இழிவுற்றுக் கிடக்கின்ற போதும்.....
இளந்தளிர்கள் இங்கே துளிர்க்காமல் இல்லை!

ஆணிவேர்கள் இங்கே அறுந்து போவது இல்லை
ஆயிரம் ஆயிரமாய் இன்று
ஆலமரத்து விழுதுகள்
அறுந்து கிழுகின்ற போதும்.....
ஆணிவேர்கள் இங்கே அறுந்து போவது இல்லை!

தமிழன் ஒருநாளும் தலைகுனியப் போவது இல்லை
தங்கத் தமிழன் தளரப் போவதும் இல்லை
தாணைத் தலைவனவன்
தரணியில் உள்ள மட்டும்
தமிழன் ஒருநாளும் தலைகுனியப் போவது இல்லை!

நிபிரீவு
அனிலா பகரதி

சாந்தன் கதைகள் மூன்று

முண்டிரியுந் தீயின் மூலப்பொறி

'நான் மனிதன்'

'நீ தமிழன்'

'நான் மனிதன்'

'இல்லை, நீ தமிழன்'

'நான் மனிதன், நான் மனிதன்'

'நீ தமிழன், நீ தமிழன்'

'சரி நான் தமிழன், நான் தமிழன்'

மண்ணும் மூளையும்

மீண்டும் ஊரடங்கு அறிவித்தல். இடம் பெயர்ச் சொல்லும் எச்சரிக்கைகள்...
எந்த நேரமும் ஒரு ஊழி தொடங்கலாம்.....
தெருவில் மூட்டை முடிச்சுக்களும் முகத்திற் கவலையை மாப்ச்சினங்களும்.....
இடையில் ஒரு முச்சில்லு மிதிவண்டி. பயணிகளிருக்கையில் இரண்டு
பெண்கள். மருத்துவ மனையால் வீடு திரும்புக்கோலத்தில் ஒரு இளம்
பெண். அருகில் துணையாய் ஒரு மூதாட்டி. அவள் அணைப்பில் துணிச்
சுருளிற் துயிலும் ஒரு புத்தம் புதுப் பூக்குஞ்சு.

இளங்கன்று \ இசைவாக்கம்?

பக்ளிப் பக்கம் பிரச்சினை.

'படிப்பும் வேண்டாம் பள்ளியும் வேண்டாம்..... பிள்ளைவந்திடட்டும்
கடவுளே.....' — பெற்றவர்கள் நேர்த்தாரர்கள்.

பொம்மர்களும் ஹெலிகளும் போய்த் தொலை பிடுக்கக்
வந்தார்கள். பள்ளியின் வாயிலில் பட்டமும் பயமுமாய்ப் பார்த்திருந்த
வர்கள் பிள்ளையை அணைத்துக் கொண்டார்கள்.

'பயந்திட்டியா ராசா?'

'அம்மா நாலு குண்டுதான் போட்டவர்கள்..... ஒருக்கா ஒரு பொம்மா
பிடுக்கது. ஆனா குண்டு போடாம எழும்பி விட்டுது..... அது ஏன்
அம்மா?'

□□

வெளிச்சம் 23

சீமெந்துக் கலவையில் ஓர் கலை வடிவம்

R - 730

எம். கே. முருகானந்தம்

அவனது முகம் காட்டும் பாவங்களி
லிருந்து வேறுபட்ட உணர்வுகளைக் காட்டு
கிறது. அவனது தலையைத் தூக்கி தனது
மடியில் கிடத்தி ஆகவாசப்படுத்துகின்ற
இன்னுமொரு போராளியின் முகம்.

இத்தனை நாளும் தன்னோடு களத்தி
லும் முசாயிலும் கூடித்திரிந்த, ஒன்று
சேர்ந்து உணவு உண்ட, துன்பத்திலும்
இன்பத்திலும் கைகோர்த்து வந்த சக
போராளி-சாய்ந்து விட்டானே என்ற எக்க
மும் கவலையும் ஒரு புறம்; காயம் பட்டு
வீழ்ந்து விட்ட அவனை வேதனையில்
துடிக்க விடக் கூடாது, தனிமையில் ஏங்க
விடக் கூடாது. அவனை அன்போடு ஆகவா
சப்படுத்தி அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்க
வேண்டும் என்ற பாச உணர்வு இன்னொரு
புறம்.

இத்தனை உணர்வுகளையும் துல்லிய
மாகக் காட்டி, எமது உணர்வுகளை
வீணையின் ரீங்காரம் போல் சிவிரக்க வைக்
கின்றன சீமெந்துக் கலவையிலான இந்தச்
சிலைகள்.

'கல்லிலே கலை வண்ணம் கண்டவன்
தமிழன்' என்கிறார்கள். ஆனால் சுழற் தமிழ்
முர்களைப் பொறுத்தவரையில், எமது சூழ
வில் - சுற்பாறைகள் இல்லாத காரணத்தி
னாலோ என்னவோ, கோயில் விகிதங்கள்
கூட தென்னிந்தியாவிலிருந்து கொண்டு
வரப்படுகின்ற நிலையே இருந்தது.

போராளி சிவகுமாரன், சங்கிலிமன்
என், ஒளகை, வளஞ்சுவன், கந்தமுருகேச

ஆஜானுபவானான அந்த இளம்
வேங்கை நெஞ்சில் குண்டு பட்டுச் சாய்ந்து
விட்டான். ஒரு கையில் "வோக்கி -
ரோக்கி", மறு கையில் துப்பாக்கி.

"தான் சாய்ந்தாலும் தனது துப்பாக்கி
தவறிவிடக்கூடாது, அதை இழந்து விடக்
கூடாது. அதை ஏந்த இன்னுமொரு
போராளி தொடர்வான்" என்ற நம்பிக்கை
துப்பாக்கியை ஏந்தி நிற்கும் வலக்கரத்தின்
உறுதியான பிடியில் தெரிகிறது. கழுத்தில்
சயனைட் குப்பி கம்பீரமாகத் தொங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது.

இறுதி முச்சுப் பிரியப்போகும் அந்த
நேரத்திலும் அவனது முகத்தில் சோர்வோ,
கவலையோ, பயமோ கிஞ்சித்தேனும் கிடை
யாது; மாறாக துயர் மிகுந்த அக் கணத்தி
திலும் அவமதியும், திருப்தியும் அவன் முகத்
தில் கடர் விட்டு ஒளிர்கிறது.

தாய்த் திருநாட்டிற்கான தனது பங்க
ளிப்புப் பணியைச் செவ்வனே செய்து விட்ட
மனநிறைவினால் மலர்ந்த திருப்பதி.

னார், சதாவதானி நா. கதிர்வேற்பிள்ளை போன்ற சிலரின் பிரதிமைச் சிலைகள் அவ்வப்போது எமது கலைஞர்களால் உருவாக்கப்பட்டிருப்பது உண்மைதான்.

ஆனால் பல உருவங்கள் சேர்ந்த ஒரு நிகழ்வையோ, உணர்வு நிலையையோ, கருவாகக் கொண்ட பிரமாண்டமான சிலைத் தொகுதிக் கலைப்படைப்பு எதுவும் இது வரை எமது நாட்டில் அமையப் பெறவில்லை.

சென்னை 'மெரினாக்' கடற்கரையில் உள்ள தொழிலாளர் சிலை இத்தகைய ஒன்று. தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்ற பலர் இதனை நேரில் கண்டு இரசித்திருக்கக் கூடும். அல்லது தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலோ, திரைப் படங்களிலோ பார்த்திருக்கக் கூடும்.

அற்புகமான அந்தச் சிலையை சிருஷ்டித்தவர், தமிழ் நாடு நுண்கலைக் கல்லூரியின் முன்வை நாள் அதிபரான ரோய் செளத்திரி என்ற கலைஞன்.

அச்சுக்கு நிகராக, எவ் பார்வையில் அடைவிடச் சிறந்ததான போராளிகள் சிலையை உருவாக்கி இருப்பவர் எமது நாட்டுக் கலைஞரான ரமணி.

வல்லொட்டிக்குறை தீருவில் மைதானத்தில் மாவீரர் துயில் கொள்ளும் பள்ளியின் வாசலிலே அமைந்திருக்கிறது இந்தப் போராளிகள் சிலை.

புதிய நவீன பாணி 'ரொக்கற் லோஞ்சரை'தோளில் சுமந்து' அதன் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி ஊடாக இலக்குப் பார்த்து குண்டுகளை ஏவத் தயாராகிறார் மற்றொரு போராளி. தூரத்தே இருக்கும் இலக்கின் மீது குறிவைத்து ஊன்றிய அவரது கூரிய பார்வை. பார்வையாளிகளையும் ஊடுரு

விச் செல்வது போன்ற நுணுக்கமான வாய்பைக் கொண்டது. மைக்கல் அஞ்சலோவின் டேவிற். சிலையின் கண்பார்வைக் கூர்மையை பலரும் விதந்து போற்றுவது இத்தருணத்தில் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. கையில் கவண் ஏந்தி நிற்கும் டேவிற் தூரத்தே மலைபோல் உயர்ந்து நிற்கும் கோவியத்தின் நெற்றிப்பொட்டை மானசே மாகக் குறிவைத்துத் தனது கூர்மையை தொலைவில் பதிய வைத்திருப்பது போல் நுணுக்கமாக வடித்திருக்கிறார். மைக்கல் அஞ்சலோ.

மடித்துக் கட்டிய பின்னலுடன், தீருடை தரித்து, துப்பாக்கியை கையில் ஏந்தி, விழிப்புடன், 'சென்றிப்பெயின்டி'ல், எவல் நிற்பது ஒரு பெண் போராளி. வட்டமான அவள முகமும், உருண்டையான மூக்கும் சுருங்கிய நெற்றியும் இது எம்மவள் - தமிழ்ப் பெண் என்பதைப் பதை பதை சாற்றி நிற்கின்றன.

நாற்புறமும் பார்த்துநிற்கும் முற்கூறிய ஐந்து சிலைகளுக்கும் மத்தியில், நடுநாயகமாக ஒரு கையில் அனாயாசமாக துப்பாக்கியை ஏந்திக் கொண்டு, மறுகையால் வெற்றிக் கொடியை நிமிர்த்தி ஏற்றும் ஆண் போராளியும், அவனுக்கு உதவியாக சுரங்கொடுத்து கொடியை ஏற்றும் பெண் போராளியும் நிற்கிறார்கள்.

எமது போரட்டத்திலும், அது அடைய இருக்கும் இறுதி வெற்றியிலும் ஆண் போராளிகளுக்குச் சரிநிகராகப் பெண் போராளிகளும் இணைந்து வருவதை இது உணர்த்துகிறது.

வெற்றிக் கொடியை ஏற்றும் அத்தருணத்தில் அவர்கள் அடையும் பெருமையும் ஆனந்தமும், பூரிப்பும் முகத்தில் பளிச்சிட்டு பார்வையாளர்களையும் தொற்றிவிடுகின்றது.

கொடியை ஏற்றும் அந்த மூன்று கரங்
களின் இலாவகமும். உறுதியும் ஒவ்வொரு
விரல்களிலும், அந்த விரல்களில் புடைத்து
நிற்கும் தசை நாரர்களிலும், நாடி நரம்புக
ளிலும் உயிர்த் துடிப்புடன் வெளித் தெரி
கின்றன.

புகழ் பெற்ற மோனாலிசாவின் ஒவி
யத்தில் அந்தப் பெண்ணின் சோகம் கவந்த
புன்னகையை ரசிப்பவர்கள் பலர். ஆனால்
அதைவிட, அந்தப் பெண்ணின் கைவிரல்
களின் அங்கநேர்த்தியையும், அதன் வெளிப்
பாட்டுத் திறனையும் மெச்சுபவர்கள் வேறு
சிலர்.

ஒவியத்தில் வரையப்பட்ட அந்த அங்க
நேர்த்திக்கு இணையான கவலையும்கூட உடற்
கூற்றியல் நுணுக்கமும் கொண்ட இவ்விரல்
களின் சிறப்பநேர்த்தி காண்பவர்களை அசுர
வைக்கும்.

இவை எல்லாவற்றையும் விட, பார்வை
யாளர்களை அந்தச் சிலைகளுடன் உணர்வு
பூர்வமாக ஒன்றிச் செய்து, ஒரு வித சோக
உணர்வு தூண்டி எழுப்புவது சாய்ந்து
விட்ட அந்தப் போராளியின் வலது கையும்
வலது காலும் தான். அவற்றை சிலைகள்
அமைக்கப்பட்ட பீடத்தில் இருந்து வழுவி,
வெளியே சரிந்து வீழ்வதைப் போல் அமைத்
திருக்கிறார். இது பார்ப்பவர்கள் மனதைப்
பதற வைக்கிறது. ஒடிச்சென்று அவனது
கால்களைப் பற்றி வீழ்ந்து விடாது தடுக்க
வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்து
கிறது அது ஒரு சிலை என்பதை ஒரு கணம்
மறந்து விடச் செய்கிறது. இந்த ஒரு அம்
சமே அக்கலைஞனின் வெற்றிக்கு சாக்
றாக இருக்கிறது.

ஒழு சிலைகளில் ஐந்து சிலைகள் சாலை
யைப் பார்த்து கிழக்கை நோக்கி (வட
கிழக்கு, கிழக்கு, தென்கிழக்கு) அமைக்கப்
பட்டிருக்கின்றன. அதிகாலையில் இளஞ்சூரி

யனின் தங்கக்கதிர்கள், பாசிகலந்த
வெண்கல வர்ணக் கலவையில் உருவான
சிலைகளிலும் பட்டுத் தெறிக்கும் போது
உலோகமாக ஒளிருகிறது.

சிலைகள் அமைத்திருக்கும் பீடம் அள
விற்தயம் நிற்பெரிதாகத் தெரிவதால் சிலை
களின் முக்கியத்துவம் குறைந்தது போல்
நோக்கின்கிடுகிறது. அத்துடன் சிலைகளுக்
கிடையையான இடைவெளி. அதிகமாகத்
தெரிவதால் இவை தனித்தனிச் சிலைகளா
என்ற உணர்வும் ஏற்படுகிறது. அவை இன்
னமும் நெருக்கமாக அமைக்கப்பட்டிருந்
தால் நெருங்கி பிணைந்த பல்வேறு கீற்
றுக்களைக் கொண்ட ஒரு திகழ்வின் வெளிப்
பாடு என்ற உணர்வு மேலோங்கியிருக்கும்
என்பதையும் குறிப்பிடலாம்.

கதந்திரப் போராட்டம் நடந்த பல்
வேறு நாடுகளிலும் இத்தகைய சிலைகள்
காணப்படக்கூடும் ஆயினும் அவற்றைக்
காணும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிடைப்
பதில்லை மலசிய நாட்டில் இத்தகைய ஒரு
சிலை இருப்பதாக அறிகிறோம். வீழ்ந்து
கிடக்கும் பல மனித உடல்களின் நடுவே
நுழைக்கையை ஏற்றிய போராளி நிற்பதாகச்
சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதாம். இது மனித அவ
ணங்களின் மத்தியிலும் போராட்டம்
தொடர்வதைக் காட்டுவதாகக் கொள்
ளலாம்.

ஆனால் இந்தப் போராளிகள் சிலைகள்
ஆயுதப் போராட்டத்தின் பரிமாண வளர்ச்
சையை காட்டுவது என்ற நின்ற விடாது. இறுதி
வெற்றியை அது அடைந்து விடப் போவ
தைக் கட்டியங் கூறுவது போல், வெற்றிப்
பூரிப்பில் நிற்கும் போராளிகள் கைகளில்
கதந்திரக்கொடி நிரமித்து நிற்பதைச் சித்
தரிக்கிறது.

எதிர் காலத்தில் நிகழ இருக்கும் சுயீர்
சங்களைக் கற்பனையில் கண்டு மகிழ்ந்து

கலை இலக்கிய வடிவங்களாக வார்த
கொடுத்து மக்களையும் உற்சாகப்படுத்துவது
சமூக உணர்வு கொண்ட முதற் தரக் கலை
ஞர்களாலேயே செய்யக் கூடியது.

போது இந்தப் போராளிகள் சிலை எமது
சுதந்திரப் போராட்டத்தின் நினைவுச் சின்ன
மாகப் போண்ப்படுவது திண்ணம். அமெரிக்க
நாட்டின் தேசிய சின்னமாக நீதி தேவதைச்
சிலை மதிக்கப்படுவது போல இதுவே
சுழத்தின் தேசிய சின்னமாகக் கணிக்கப்
பட்டாலும் ஆச்சரியப்படுவதில்லை.

"ஆடுவோமே - பாடும் பாடுவோமே
ஆனந்த சுதந்திரம் அடைந்து விட்
டோமென்று" (ஆடுவோமே) பாரதி
இப்பாடலைப் பாடிய போது இந்தியாவில்
சுதந்திரக் காற்று வீசியுமிடலை. பாரதி
அநாதச் சுவாசிக்கவும் இல்லை ஆனால்
விரைவிலேயே இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று
விட்டது. இப்பொழுது ரமணியும் சிலை
வடிவில் நிற்கும் போராளிகள் கையில்
சுதந்திரக் கொடியைக் கொடுத்து விட்டார்.
நாடும் விரைவில் சுதந்திரத்தை அடைந்து
விடுவோம் என்பதற்கான நல்ல சகுனமாக
இதைக் கொள்ளலாம்.

மைக்கல் அஞ்சலோவின் புகழ் பெற்ற
'பியட்டா' சிலை குறித்து வஸாரி குறிப்
பிட்டது போராளிகள் சிலையை வடித்த
ரமணிக்கும் பொருந்தும் என நம்புகிறேன்.

"அழகிய பாவமும், அங்கங்களின்
இசைவும், உடலமைப்பும், நாடி நரம்பு
களின் நுணுக்கமான சித்திரிப்பும் மீந்த
தொரு வடிவைக் குறியிய காலத்தில்
செய்து முடித்த கலைஞரின் ஆற்றலும்,
விரைவும் நம்மை வியப்புற வைக்கின்றன.

இச்சிலைகளை ஒரு ஒழுங்கான வடிவ
மைப்பில் ஆக்கியிருப்பதும் குறிப்பிடத்
தக்கது. வெளிப்புறத்தில் அகன்று பாந்து
படிப்படியாக ஒடுங்கி உயர்ந்து மத்தியில்
குத்தென நிற்கும் கொடிக்கம்பத்தின்
முனைவரை தேரின் அமைப்புப் போன்ற
முக்கோண வடிவமைப்பைக் கொண்டிருப்பது
சிறப்புக்குரியது.

இயற்கையால் கூட உருவாக்க
இயலாத தகைக் கோணங்களை வெறும்
சலவைக் கல்லிக் அவன் உருவேற்றியதை
அற்புதம் என்று சொல்வாது வேறு எங்க
னம் குறிப்பிடுவது."

அது சலவைக் கல்லினால் ஆனது. இது
சீமெந்துக் கலவைபினால் ஆனது என்பதே
வேறுபாடு.

இது ரமணியின் முதற் சிலை என்று
கூறமுடியாது. அடக்கு முறையாளர்களின்
கையில் அகப்படக்கூடாது என்பதற்காகத்
தன்னுயிரை நீத்துக் கொண்ட தியாகி
சிவகுமாரரின் சிலையை 1975களில் வடித்
தவர் ரமணி தான். அடக்கு முறையாளர்
களால் சிலை உடைக்கப்பட்ட போது
1983ல் அதை மீள அமைத்ததும் அவர்
தான். மீண்டும் உடைக்கப்பட்ட சிலையை
இப்பொழுது வேறொரு சிற்பி உருவாக்கி
யுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

"நான் இப்பொழுது உருவங்களின்
நுணுக்கங்களிலோ தனிமனித சிறப்பியல்
புகளை வடிப்பதிலோ ஈடுபாடு கொண்டிருக்
கவில்லை. பகுமஅளவு, பொருண்மை,
வெளி, மேற்புற உறுப்பிழைநயம் மனக்கண்
தோற்றம் ஆகியவற்றிலேயே கவனம்
செலுத்துகிறேன்.

எமது போராட்டம் முற்றுப் பெற்ற
நாம் சுதந்திரக் காற்றைச் சுவாசிக்கும்

அது கடலின் அலைகளைக் கண்களால்
ரசிப்பது போல, காற்றின் அசைவைச்
செவிமடுப்பது போல, இயற்கையின்
இருதயத் துடிப்பை உணர்வது போல

இருக்க வேண்டும்."

என்று நவீன சிற்பம் பற்றிக் கூறுகிறார் தமிழ் நாட்டின் இன்றைய காலகட்டத்தின் சிறந்த சிற்பியும், தமிழ்நாட்டு நுண்கலைக் கல்லூரியின் அதிபருமான போராசிரியர் எஸ். தனபால் அவர்கள்.

தனபாலின் 'நிற்கும் உருவம்' என்ற புகழ் பெற்ற சிற்பத்தில் அடிப்படைச்சக்திகளைத் தேடுகலைஞனின் உள்ளார்ந்த நோக்கும், பரப்பளவைச் சரியான முறையில் பகிர்ந்து உபயோகிக்கும் பாங்கும், தெளிவாகின்றன. அச்சிலை தனித்துநிற்பது போல் காட்சியளிக்காது சுற்றுவர இருக்கும் திறந்த வெளியுடன் இணைந்து இயற்கைச் சூழலுடன் சங்கமித்துவிடும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.

ரமணியின் போராசிரியர் சிலை நவீன பாணியிலானது அல்லத்தான். பிரதிமை

வடிவச் சிலைகளாக இருந்த போதும் குறியீட்டு முறையில் பலவழிமைக் கட்டிக் காட்ட அவர் முற்பட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. கரடுமுடான கற்கள் நிறைந்த மேற் தளத்தில் போராசிரியர் சிலைகளை அமைத்திருந்தல் போராட்டத்தின் பரிமாண வளர்ச்சி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இதில் நவீன பாணிச் சிற்பத்திற்குச் செல்ல விழைகிற அவரது அவாவினையும் உணர முடிகிறது.

'மாவீரர் துயில் கொள்ளும் பள்ளி' மாவீரர் பூங்காவாக' உரு மாறும் நேரத்தில் நவீன பாணிச் சிற்பமொன்றையும் அமைக்க விரும்பும் அவரது வேட்கையைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஒவியராக இருந்து சிற்பியாக மலர்ந்துள்ள அவரிடமிருந்து அத்தகைய உணர்வுச் சிற்பமொன்றை நாம் நிச்சயம் எதிர்பார்க்கலாம். □□

அருவி

"அச்ச இதழ்கள் மீதான நெருக்கடி காரணமாக தேங்கிக் கிடக்கும் படைப் பாற்றலுக்கான களமின்மையைக் கருத்தில் கொண்டு இப்போது வெளியிடப் படுகின்ற கையெழுத்து இதழ்கள் தொடர்ந்தும் வெளிவருவதற்கான ஊக்கத்தினையும் உதவியினையும் விடுதலைப் புலிகள்-கலைபண்பாட்டுக் கழகம் வழங்கும்" என்ற அறிவிப்பானது கலைஞர்களை உற்சாகப்படுத்தியது.

இதன் முதற் பேறாக 1971ம் ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் அரியணை-கலைமகள் சனசமூக நிலைய வெளியீடான 'அறிவொளிக்கலை' எனும் கையெழுத்து இதழ்கள் கவனத்திற்கு வந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விடயங்கள் அடங்கிய தொகுப்பு 'அருவி' என்ற பெயருடன் வெளிவந்துள்ளது.

அருவி என்ற பெயரில் இத்தொகுப்பு வருவது மட்டுமன்றி, இக்காலத்தை மையப்படுத்தி எழுதப்படும் கையெழுத்துத் தொடர் இதழாயும் 'அருவி' வரவிக்கிறது.

28 வெளிச்சம்

5-756

வெள்ளையம்மா

மேலூர்-பாரதி

சீருக்கல் பொழுது அப்படித்தான் அந்த நேரத்தை எல்லாரும் சொல்லுவினம். நல்ல வெயில் காலம். வல்லை நோட்டின் இரண்டு பக்கங்களிலும் விரிந்து பரந்து கிடந்தன வயல் துண்டுகள். சில வயல்துண்டுகள் உழுது கிடந்தன. சில அப்படி அப்படியே தாய்ந்து போய் இருந்தன.

காய்ந்து வரண்டு போய்க் கிடந்த அந்த வயல் துண்டுகளைப் பார்க்க வெள்ளை அம்மா விற்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

என்ன செய்ய நெடுக ஒரே மாதிரியாக இருக்க

ஏலுமே. கதிரைத் தள்ளப் போகிற நெல்லுகள் பச்சையாக நின்று தலைபசைக்கிற காணத்திலை இந்த வயல்களைப் பார்க்க நல்லாய்த்தான் இருக்கும் இப்ப என்னெடா என் டால் காய்ந்து வரண்டு... அதுக்கென்ன செய்யிறது. இப்பிடித்தான் எல்லாம் நல்லதும் கெட்டதும் மாறி மாறி வருகிறமாதிரி... ஏன் இப்ப என்ன இதைப் பாக்க அருவருப்பாகவே கிடக்குது. எல்லாம்பாக்கிற கண்ணுக்களைப் பொறுத்ததுதான்" என தன்மன துக்குள் சொன்னாள்.

வெள்ளை அம்மாயினி பஸ்ஸின் யன்னலோரமாக அமர்ந்திருக்கிறாள். அவ

ளுக்கு எல்லாம் எதிர்த் திசையிலை ஒடுவது போல இருந்தது. அப்பிடித்தான் அவளின் நினைவுகளுக்கும் மாறி மாறி வருகின்றன.

இப்பிடித்தான் வெள்ளை அம்மா முந்தியும். மீனி பஸ்ஸிலை தன்ரை சொந்த அலுவல்களுக்காக என்றி ல்லாமல் வேற தேவை களுக்காகப் போயிருக்கிறாள். அடுத்தல்லாம் அவ னுடைய பிள்ளை மஞ்ச வேடைதான். மற்றப்படி வெள்ளை அம்மாவுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் அவ்வாயின் ஒற்றையடிப் பாதை களும் ஊர்ச்சந்தையும்தான். இப்ப வெள்ளை அம்மா அப்பிடி இல்லை. எந்த இடத்திற்

கெண்டாலும் தேவை யானவர்கள் கூப்பிரும் போது அவள் போய் விடுவாள்.

அண்டைக்கும் அப்பி டித்தான். இரண்டுமிகுமைக ளாக ஆஸ்பத்திரியிலை நிண்டு தன்ரை கடமைக ளைச் செய்து போட்டு மனத் திருப்தியுடன் 'வீட்டை ஒருக்கால் பாத் திட்டு வருவம்' என்றுதான் போகிறாள்.

"எப்பிடி இருந்த நான் எப்பிடி எல்லாம் மாறி இருக்கிறேன். எல்லாம் என்றை பிள்ளைக்காகத் தான். இனி நான் உயி ரோடை இருக்கிற காலம் வரைக்கும் என்றை பிள்ளை கதை விருப்பிச் செய்யு தொ அதைத்தான் தானும் செய்ய வேணும். இரவோ பகலோ என்ன கலர்ம் வந்தாலும் இனி நான் அப்பிடித்தான் இருப்பன்" வேதனையும் துன்பமும் வெள்ளை அம்மாவை முட்டி மோதினாலும் அவற்றிற் கூடாகவும் அவள் உறுதி எடுத்துக் கொள்கிறாள்.

உறுதி எடுத்துக் கொண்ட வெள்ளை அம்மா தன்னையும் அறியாமல் 'சேற்றில் நிமிர்ந்து உட்காரு கிறாள். உடைந்து போயி ருந்த அந்த யிவிபஸ் கண் ணாடியை மெதுவாகத் திறந்து வெள்ளை அம்மா வெளியே ஊரப் பார்க்

கிறாள். நினைவுகள் அவளை எட்டக் கொண்டு போயின. அவைகளுக்கு துயரத்தின் தன்மைகள் விளங்குவதில்லைப் போ லும். வெள்ளை அம்மாவை அடிக்கடி அவை துன்புறுத் துவது வழமையாகி ளிட்டது.

1970 களாயிருக்கும்.

வெள்ளை அம்மாவிற்கு மூன்று பிள்ளைகள். திரண்டு ஆண்டுகளும், கடைக்குட்டி யாய் செல்வமாய் மஞ்சவும் தான் அவர்கள். மூன்று பிள்ளைகளும், வெள்ளை அம்மாவும் அவளின் கண் வனுமாக சந்தோஷமாய்த் தான் இருந்தது அந்தக் குடும்பம். பிள்ளைகள் படிக்க வேணும். அவர் களின் வாழ்வு நன்றாக இருக்க வேணும் என்று தான் தந்தை வெயில் மழை என்றில்லாது உழைத் தார். பிள்ளைகள் வீட்டில இல்லாத நேரம் இருவரும் சூதுதரை வீட்டு வெப்ப மரத்தின் கீழ் இருந்து பிள்ளைகள் பற்றிகதைத்து மகிழ்ந்தார்கள்.

அந்தச் சந்தோஷமான திகழ்வுகள் - கனகாலம் நீடிக்கவில்லை. அப்போது மஞ்சவுக்கு நாலு வயது. அண்ணன்மாருக்குவயதும் 7 க்கு வராதும் ஆகிவிட்டன. இந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் எதையுமே காணாது கெதி யாகவே போய்விட்டார்

தந்தை. கணவனின் மறைவு வெள்ளை அம்மாவை அதி கமாகத் தாக்கினாலும் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே காலத்தைப் போக்க முடியு மா? அப்படியென்றால் பிள்ளைகளின் வாழ்வு என்னவாகும்? அவர்களை வளர்க்க வெள்ளை அம்மா உழைத்துத்தானே ஆக வேணும்.

காலையில் எழுந்து சாப்பாடு செய்தல். வீடு கூட்டுதல், பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புதல், சமை யல் செய்தல் என வீட்டைச் சுற்றி இருந்த வெள்ளை அம்மாவின் உலகம் இப் போது அப்படியல்ல. வயல் விதைக்க வேணும். அதற் குரிய அத்தனை வேலை களையும் அவள்தான் செய்ய வேணும். தேரட்டத்தில் பயிர்வைக்க வேணும். குத்தகைப்பணம் கட்ட வேணும். கொத்தத்தில் அவளுக்குத் தொகையான வேலைகள். வெள்ளை அம்மாவின் பிள்ளைகளோ அவள் மேல் உயிர் ஏனென் றால் அவர்களுக்கு அம்மா லும் அப்பாலும் அவள் தானே. வயிற்றுப்பசிக்கு பச்சைத்தண்ணீரை அவள் கொடுத்தாலும் அதில் அவளின் இரத்தமல்லவா கலந்திருந்தது.

பின்னச்சின்ன வேலை களை வெள்ளை அம்மா கிற்கு அவர்கள் ஒடி ஒடிச் செய்தார்கள். அவர்கள்

செய்திற வேலைகள் அவளின் வேலைப் பழுவில் பெரிய மாற்றத்தைச் செய்யா விட்டாலும் அதில் வெள்ளை அம்மாவுக்கும் ஒரு பரம திருப்தி. ஒரு விதமாக வீடும் தோட்டமும் வயலுமாக வெள்ளை அம்மாவும் பள்ளிக்கூடமும் வேலைகளுமாக பிள்ளைகளும் அவர்களின் காலம் ஒரு வாறு ஓடியது. யாரிடமும் வெள்ளை அம்மா அவர்களைக் கையேந்த விடவில்லை. அம்மா பிள்ளைகளுக்கு கதந்திரம் கொடுத்திருந்தாள். மற்ற அம்மாக்களைப் போல அவள் அவர்களை கதற்கும் கட்டுப்படுத்தவில்லை.

வேலை நெருக்கடிகளில் காலம் போனதை அவர்கள் யாரும் கவனிக்கவில்லை.

மஞ்சு 'வளர்ந்து' விட்டாள் உடனிலும் உள்ளத்திலும் மகிழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. அண்ணனவை மஞ்சுவுக்கு மேலே படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் மஞ்சு உலகத்தைப் பார்த்தாள். சமூகத்தைப் பார்த்தாள். தன்னைக்கற்றி நடப்பவைகள் ஒவ்வொன்றையும் கூர்மையாகக் கவனித்தாள்.

மஞ்சு பத்தாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருந்தாள். தங்களது யாழ்க்கையில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டதை மஞ்சு புரிந்து கொண்டாள். வெள்ளை

அம்மா கதந்திரம் கொடுத்தாலும் வெளியில் கதந்திரம் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். மஞ்சு 'ரியூசனு'க்குப் போகிறவள். இரவு வகுப்பு முடிந்து வந்து எல்லோரும் 'பஸ்' ஸீர்த நிற்பார்கள். அப்போது கூட்டங்களாக பிள்ளைகள் சேர்ந்து பகிடி விட்டுச் சிரிப்பார்கள். இதைப்பார்த்து கொஞ்சம் வயதானவர்களுக்கு கும்பட்டிக் கொண்டு வரும். எரிச்சல் எரிச்சலாக இருக்கும். ஒரு மாதிரி முறைத்துப் பார்ப்பார்கள். இவர்களோ எதையும் கவனிக்காதவர் போல் இருப்பார்கள். இரவு நேரம் எண்டாலும் ஒரே சீக்காலம் இப்பிடித்தான்.

பிறகு

பிறகென்ன..... தூரத்திலை பெரியவாகவும் இறைந்து கேட்கும். இப்ப ஏன் சோலி என்று பெரியவர்கள் இல்லை எல்லாம் இளககன் தான் சிரிப்பவனிக்வி நன்றாகக் குறைந்து விட்டன. அந்த 'பஸ்' ஸ்ரான்'டிஸ் திக்கிற 'சைக்கிள்'கள் எல்லாம் பறந்து விடும். 'பஸ்' ஸீக்கு திக்கிறவை மட்டும் ஒண்டும் செய்யலாமல்..... அப்படியே ஒன்றாகக் குவிந்து நிற்பார்கள். சத்தம் கிட்டக் கேட்கும். மூன்று அல்லது நான்கு வாகனங்கள் திரையாய் வரும். பார்க்கப்படாமல் இருக்கும். எல்லாம்

ஒரே நிறமாக..... வாகனங்கள் இரண்டு தடவை பஸ் ஸ்ரான்'டை பெரிய சத்தத்துடன் கத்திவிட்டு உறுமலுடன் பெண்களின் பக்கமாய் வந்து நிற்கும். எல்லோருடைய இதயமும் எழும்பில்லாதவாறு கேட்காமல் அடிக்கும். எல்லோரும் விடைத்தபடி ஆடாது அசையாது அப்படி அப்படியே... துப்பாக்கி மனிதர்கள் குதிக்கும் சத்தத்தில் எல்லோரது மூச்சும் அடங்கி விடும். அத்தனை உட்கூடும் ஒரு வசனத்தை உச்சரிக்கும் "கி. வி. என் 'பஸ்' கெதிப்பாவா? வணும்" என்பதே அது. சில நேரங்களில் இவர்களின் வகுப்பு மாணவர்கள் அந்த வாகனத்துள் ஏற்றப்படுவார்கள். பெண்பிள்ளைகளைச் சுற்றி துப்பாக்கி வேலி அமைக்கப்பட்டிருக்கும். வெளியே ஒன்றமே தெரியாது. புரியாத மாயையல் சிந்தா சொல்வார்கள். சிறிது நேரத்தின் பின் செல்வார்கள். ஒவ்வொரு நாளும் இப்பிடித்தான் பயத்தபடி. இரவு சாப்பிடும் போதுகளில் அவள் இவையெல்லாவற்றையும் வெள்ளையம்மாவிற்குச் சொல்லி இருக்கிறாள்.

கொஞ்சக்காலத்தில் மஞ்சு விற்கு 'ரியூசனை' வெண்டாமென்றாகிப் போனது.

"நான் பள்ளிக்கூடத்திலை கவனமாய்ப்படிப்பேன்"

பன்' என்று சண்டை
பிடித்தாள். ஒரு மாதிரி
யாக 'ரியூசனு'க்குப் போ
காமல் நிற்க வேள்ளை
அம்மா அனுமதி கொடுத்து
விட்டாள். இப்ப மஞ்சு
பள்ளிக்கூடம் மட்டும் தான்.

சில மாதங்கள்தான்
சென்றன.

வாகனங்கள் பள்ளிக்
கூடம் வந்து சென்றன
இந்த நிகழ்வுகளுக்கெல்
லாம் மஞ்சுவுக்குக் காரணம்
தெரியாது. அறிய வேண்
டும் என்று விருப்பம்
பள்ளிக்கூடத்தில் சிநேகிதி
களிடம் கேட்டாள். பெரி
தாக ஒருவரும் இவளது
கேள்வியை அலட்டிக்
கொள்ளவில்லை. ஆனால்
மஞ்சுவிற்கென்று இரண்டு
பேர் கிடைத்துவிட்டார்
கள். அவர்களும் மஞ்சு
வைப் போலத்தான்.
எல்லோருமாக விடை தேடி
னார்கள். நின்றவர் போன
வர் எல்லோரையும் சேட்
டார்கள் நீண்ட காலமாக
விடை தேடிக் கொண்டி
ருந்தார்கள்.

தேடியபோது துண்டுப்
பிரசுரங்கள் கிடைத்தன.
புத்தகங்கள் கிடைத்தன.
விடை தெரிவது போல
இருக்கும். இடைவில் சந்தே
கங்கள் எழுந்து நிற்கும்.
சந்தேகங்களை தெளிவு
படுத்த இன்னும் தேடினார்
கள். விளக்கக் கூட்டங்களுக்
குப் போனார்கள். அவர்

களில், - முகங்களில் எதை
யோ அறிந்து கொண்ட
தெளிவு இருந்தது.

இவை எதையும் மஞ்சு
வேள்ளை அம்மா விற்கு
மறைக்கவில்லை. கேள்வி
கேட்பாள். வேள்ளை
அம்மாவிற்கு ஒண்டும்
சொல்ல முடியாது. பிறகு
தானே விளக்கங் கொடுப்
பாள் வேள்ளை அம்மா
விற்கு ஒரு விதமாய் என்ன
யோ மாதிரி இருக்கும்
முகத்தில் திடீரென ஒரு
மாற்றம் இருக்கும். ஆனா
லும் அவள் வெளிக்காட்ட
மாட்டாள். வேள்ளை
அம்மாவின் செல்ஸ்ப்
பிள்ளை அவள், வெள்ளை
அம்மாவின் முகம் மாறு
வதை அவள் தங்க மாட்
டாள். வேள்ளை அம்மா
பேசாமல் இருந்துவிடுவாள்.
அண்ணன்மார் கண்டிப்
பார்கள். ஆனாலும் அவ்
வளவாக இல்லை. ஒரே
ஒரு அன்புத்தங்கைதானே
அவள்.

இப்ப மஞ்சுவிற்குப்
புரணமாக விடை தெரியும்.
போராட வேணும் அப்ப
பெண்கள் செய்யக்கூடிய
வையை மஞ்சுவும் செய்
தாள். ஊர்வலங்கள்
உண்ணாவிரதங்களுக்குச்
சென்றாள். பெண்களை
அணிதிரட்டி அவர்களுக்கு
விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்
படுத்தினாள். இவர்கள்
முயல் உற்பத்தி வேலை
களில் பங்கேற்றாள். கால

லரண்களுக்கு அருகில்
நின்ற முதலுதவி செய்
தாள். ஊர்வலங்களிற்கும்
உண்ணாவிரதங்களுக்கு ம்
இன்னும் சில வேலைகளுக்
கும் வேள்ளை அம்மாவும்
கூடச் செல்வாள். பிள்ளைக்
காக பிள்ளையின் விருப்பத்
திற்காகப் போய் துந்தாள்.

முந்திபஸ் ஸ்ராண்டில்
நடந்ததை விட மோச
மாக இப்ப விட்டு வாசலில்
நடக்குது. மூன்றுக்கும்
பின்றுக்கும் குண்டுகள்
விழுசென்றன. சணங்கள்
எல்லாம் ஒடிவிட்டார்கள்.
வேள்ளை அம்மாவுக்கும்
ஒடவேணும் போலத்தான்.
இருந்தது ஆனால்... மஞ்சு?
அவள் மட்டேன் என்கி
றாள். உணவுப் பொட்டலங்
களோடும். முதலுதவிப்
பெட்டிகளோடும் அவள்
முன்னேறுகிறாளே?
வேள்ளை அம்மா ஒன்றுக்கு
செய்ய ஏலாமல் திண்டாள்

ஆண்பிள்ளைகளைப்
பற்றி வேள்ளை அம்மா
விற்கு கவலை இல்லை
அவர்கள் உழைப்புத்தேடி
தங்கள் ஊரை விட்டு
சில நூற்றுக்கணக்கான
மைல்கள் தள்ளி இருக்கின்
றார்கள். ஊர் முழுக்க
அல்லலாலகல்லோலப்பட்
டுக் கொண்டிருந்தது.
இதற்குள் மஞ்சுவின் அந்த
இரு தோழிகளும் காணா
மல் போய்விட்டார்கள்.
அவர்கள் தேடிக் கொண்

டிருந்த விடையை நோக்கி விரைந்து போய் விட்டார்கள் பாவம மஞ்ச அவள் தனித்துப் போய்விட்டாள். ஆனாலும் அவள் தன் வேலைகளை விட்டு விடவில்லை. இன்னும் வேகமாகச் செய்தாள். அவள் வேலை செய்யும் சூழ்நிலை மிகவும் பயங்கரமானது. ஆனாலும் அவள் தொடர்ந்தாள்.

ஒரு சில மாதங்கள் தான் போயின.

அங்கு அங்குமாத இருந்த துப்பாக்கி மனிதர்கள் மெல்ல மெல்ல ஒரும பிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள் துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் நீன்று போயிருந்தன. மஞ்சவிற் கு விடுதலை கிடைத்து விட்டதோ என பெரிய சந்தோஷம். ஆனாலும் அவள் இப்போது சிறியவள் இவ்வைய நிலைமையைத் தெளிந்து விட்டாள்.

புதிதாய் துப்பாக்கி மனிதர்கள் வந்தார்கள். அவர்களது மொழியும் புரியாத மொழிதான் அவர்கள் வந்த போது எம்மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள் "இனிப்பயமில்லை. உலகங்கள் சுடமாட்டார்கள்" என்று மஞ்சவுக்கு சிரிப்புச் சிரிப்பாய் வந்தது. அவள் அதோடு வேதனையும் கொண்டாள்.

"ஓம் ஓம் இவங்கள் இஞ்சை இன்னும் சுடத் தொடங்கவில்லை. அது தான் எங்கடை சனங்கள் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். கொஞ்ச நாள் போக எல்லாம் விளங்கும்" மனதுக்குள் மஞ்ச சொல்லிக் கொண்டாள்.

அவள் தன் வேலைப் பயணத்தில் தன் தோழிகளைக்காண்கிறாள். அவர்கள் புதியவர்களாக நம்பிக்கையூட்டுபவர்களாக உடுப்பில் மாற்றம் அடைந்தவர்களாக துவக்கு வைத்திருப்பவர்களாக ஒ! எத்தனை மாற்றம். இவர்களுடைய துப்பாக்கிகள் வித்தியாசமானவை. ஏனென்றால், அவற்றை ஏந்தி இருப்பவர்கள் வித்தியாசமானவர்கள். மஞ்சவும் அப்படித்தான் வரவேண்டியவள். ஆனால் அதுதானே தவறி விட்டது. அவள் சலிப்படையும் போது நம்பிக்கைபெற்ற தோழிகள் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருத்தியாக அவள் மீண்டும் தன்வேலை களில் தான் அதேமாதிரி இப்போது வெள்ளை அம்மாவும் இந்த வேலைகளில் சற்று அதிகமாகவே தான் ஈடுபடுகிறாள்.

புதிதாக வந்த துப்பாக்கி மனிதர்கள் சுடத் தொடங்கி விட்டார்கள். தோழிகள் துப்பாக்கிகளை

ளோடு தேவைப்படும் இடத்திற்கு சென்றுவிட்டார்கள். "மஞ்சவினால் இவ்வாறு போக முடியா விட்டாலும் மனதினுள் ஒரு உறுதி பிறக்கிறது. ஏதோ ஒரு வகையில் நான் வாழ்வது இந்த மண்ணுக்காகத்தான் என்று.

இப்பல்லாம் அவளின் தோழியின் தோழர்கள் ஊரில் அவள் வளர இல்லை. ஆனால் வெள்ளை அம்மாவின் வீட்டிற்கு மட்டும் அவர்கள் அடிக்கடி வந்து சென்றார்கள். அவர்கள் சரியாகக் கஷ்டப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு வருத்தம் வந்தால் வெள்ளை அம்மாதன் பிள்ளைகளைப் பராமரித்தாள். காயப்பட்டால் வைத்தியரைக் கூட்டி வந்தாள் அம்மாவும் ஆதரவானும் இருவரும் குணப்படுத்தினார்கள். சாப்பாடு செய்து தூரத்திற்குக் கமந்து சென்றார்கள் அவர்கள் செவ்வதற்குப் பாதுகாப்பான பாதை காட்டிவார்கள். சாமான்கள் வைத்து எடுத்துக் கொடுத்தார்கள். இந்த வேலைகளில் தாயும் மகனும் ஒருவருக்கொருவர் ஊக்கமாயிருந்தனர்.

இப்பல்லாம், முந்தி இந்த தோழர்கள் வரவேண்டும் என்று வாசலில் எத்திரந்தவர்கள் படலைகளை இறுகப் பூட்டி

இருந்தார்கள். தூரத்தில் இவர்களைக் கண்டவுடன் தம் பாதைகளை திட ரென்று மாற்றிக் கொள் வார்கள். போதாதற்கு வெள்ளை அம்மாவையும் மகளையும் போன்றோரை வேலமாகத் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த நிலையிலும் வெள்ளை அம்மாவின் வீடு அடைக்கலம் அளிக்கும் ஆலயமாக அந்தத் தோழர்க ளுக்கு இருந்து வந்தது.

அந்தத் தோழர்கள் மஞ்சு வீட்டில் சாப்பிடும் போது சொல்வார்கள்.

“இப்ப நாங்கள் உங்க டை சாப்பாட்டைப் பகிர் கிறது. இதற்காக எங்கடை சாப்பாட்டை (சயனைட்) நீங்கள் பகிர் வேண்டி வர லாம்” என்று.

மஞ்சு கிரித்தபடி சொல் வான்.

“அதற்கென்ன அப் பிடி வந்தால் பகிர்ந்து கொள்ளுவம்.”

மஞ்சு அம்மாவுக்கு அடிக்கடி சொல்வான்.

“எங்கடை வீட்டைச் சுற்றி என்றோ ஒரு நாள் அந்த அந்நிய நாங்கள் வந்து திற்கும். அவர்கள் எங்களைத் தொட முதல் நாங்கள் இந்தக் கிணத்

துக்கை விழுந்து செத்துப் போக வேணும் அம்மா” என்று.

அன்றைக்குப் அப்பிடித் தான் அந்த முன்பின்தெரிந் திராத அந்தக் காய்ச்சல் காரத் தம்பியை அவர்கள் கவனித்து விட்டுத் தம் தம் வேலைகளில்... அம்மாவும் மகளும்.

காய்ச்சல் மாறிய போது அந்தத் தம்பி தன் வேலைகளுக்குப் புறப் பட்டு விட்டான். எப்போ தும் பாதை பார்த்து விடு கின்ற வெள்ளை அம்மா அன்று இல்லை. இவர்களுக் குத்தான் ஏதோ வாங்குவ தற்காகக் கடைக்குப் போய் விட்டான். மஞ்சு கிணற்றடி யில் தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு தின்றான். அந் தந்தம்பி ஒரு கொஞ்சத் தூரம் போகவில்லை. இரண்டு பெரிய சத்தங்கள் அம்மாவையும் மகளையும் திடுக்கூறச் செய்கின்றன. ஆனாலும் எங்கள் தேசத் தில் இப்போது இளவயல வாம் வழமையான சத்தங் கள் தானே. அந்த இரண்டு சத்தத்தில் ஒன்று அந்தத் தம்பி எதிரிக்கு எறிந்த குண்டின் சத்தம்; மற்றொ யது தனக்குத் தானே வெடிக்க வைக்க சத்தமும் என்பதை அப்போது அவர் கள் அறியவில்லை. தூரண வார்த்தைகளுக்கிடையில் அவளது பெயர் வெறித் தனமாக வெளியறிபதைக்

கிட்டக்கேட்ட போதுதான் சுற்றிவர அந்தத் துப்பாக்கி மனிதர்களோடு இந்த மண்ணின் வேட்டை நாய்களும் சேர்ந்து வந்ததை அவள் கண்டாள்.

சந்தோசமாக ஆம் இந்த மண்ணிற்காக தான் சாவதை எண்ணிப் பெரு மையுடன் அந்தத் தோழர் கள் கூறிய அவர்களின் உணர்வை அவன்பகிர்ந்து கொள்கிறாள்.

செய்தி கேட்டு பதறி அடித்து ஓடி வந்தான் வெள்ளையம்மா. அவள் எந்த ஜீவனைத் தன் உயிர் என்று போற்றினாளோ அந்த உயிர் அவளுக்கு முன் இப்போது இல்லை. எந்தப் பிள்ளையின் முகம் வாடக் கூடாது என்று வளமுந் தாளோ அந்தப் பிள்ளை வாடிவதற்கிப் பிணமாய்... உதட்டோரம் சத்தம் சிறிது கசிந்து முகம் கறுத்தி ருந்தது. அவளுக்கு சாக வேணும் போல இருந் தது..... கத்தி அழக்கூட அந்த ஓநாய்கள் கட்டுப் படுத்தின. அவளின் மரணத் திறகுக் கூட அநேகம் போர் இல்லை. அப்படி எங்கள் தேசம் அடிமைப் பட்டுக் கிடந்தது ஆத்திரமடைந்த ஓநாய்கள் அந்த அப்பாலித் தாயை அடித்து நொருக்கிச் சென்றார்கள். சோகமாக இந்தத் தேசத்திற்கு ஒரு செய்தி சொல்லப்படுகிறது.

ஊரெல்லாம் மெல்ல
எதைக் குசுகுகுகிறது.

வெள்ளை அம்மாவுக்கு
எதுவும் கேக்கவில்லை.
அவளின் கண்கள் எதையும்
பார்க்கவில்லை.

தெரிந்த தெல்லாம்
பிள்ளை பயணம் செய்த
பாதைதான். அவள் செய்ய
வேண்டுமென்பதெல்லாம்
பிள்ளையின்பணிகள் தான்.

நினைவுகளின் அணி

வதப்பில் வெள்ளை அம்மா
வின் கண்ணில் இருந்து
இரண்டு துளிகள் தான்.
ஆம் இரண்டே இரண்டு
துளிகள் தான் கண்ணைத்
துடைத்தவாறு சுற்றிவரப்
பார்க்கிறாள். இறங்க
வேண்டிய இடம் போய்
விட்டதை அறிந்து திடீர்
ரென "நிற்பாட்டு நிற்பாட்டு"
என கத்துகிறாள். அவளுக்கு மஞ்ச
எழுதிய, தான் பொக்கிசுப்பாத்திய,
அந்த மஞ்சளாகிப் போன
காகிதங்களைப் பார்க்க

வேண்டும் போல. அதில்
இந்தத் தோத-தப்பற்றித்
தான் அவள் எழுதியிருந்
தாள். வெள்ளை அம்மா
வைப் பற்றி ஒன்றும்
இல்லை. இந்த எழுத்துக்
கள் எல்லாம் வெள்ளை
அம்மாவிற்கு பாடம் தான்,
ஆனாலும் அவள் ஓடுகி
றாள்.....

ஆம் அவள் எதையும் பார்க்
காமல ஓடிக்கொண்டிருக்கி
றாள்.....

வீரப் புதல்வி பிரீதி

இத்தகைய மாது சிரோன்மணியை ஜூந்த தந்தை சித்தம் கவங்
கினார், மெய்மறந்தார். வீரத்தாய் மட்டிலும் மகளின் இணையற்ற
தீயாகத்தினால் பெருமீதம் கொண்டாள். "என் மகள் தேசத்திற்கா
கத்தன் உயிரை அர்ப்பணம் செய்தாள்" என்று கூறிப் பெருமை
யடைந்தாள். பிரீதி உயிர் துறந்த சின் அக் குழப்பத்தினர் அள
விலா-அவதிப்பட்டனர். தாயார் மருத்துவத் தொழிலை மேற்
கொண்டு கடஷ்டத்தை ஒருவாறு சமாளித்து வந்தாள்.

பிரீதியையோ அல்லது அவளுடைய வீரத் தீயாகத்தையோ
சிட்டகாங் மக்கள் ஒருபோதும் மறந்ததில்லை. 'தேசத்திற்காக உயிர்த்
தீயாகம் செய்த முதலாவது பெண்மணியின் தந்தை' என்பதாக
அங்கு போகின்றவர்களிடத்தில் அவரை அறிமுகப்படுத்திவந்தின் மூலம்
தந்தையைப் பெருமைப் படுத்துகிறார்கள் சிட்டகாங் மக்கள்.

சிட்டகாங் வீரர்கள்' நூலில் கல்பனாதத்

களத்திலிருந்து ஒரு திருமுகம்

இனியும் நான் சின்னவளோ?

வி. பரந்தாமன்

அம்மா! உன் பிள்ளை அறியாப் பருவத்தன்;
கம்மாயா ரோவம்பர் சொல்லை விழுங்கித்
களத்திலே போய்நின்று காய்கின்றா னோ? வென் (று)
உளத்திலெழும் கொச்சை உணர்வுகளால் வரடாதே!

அன்றொருநாள், ஐல்லம் அதிர்ந்துதிர முற்றத்தில்
குன்று பிளந் தாற்போலக் குண்டு விடித்திடவே
வேப்பமரசு கோழிகளும் வெள்ளாடும் மற்றுனது
காப்பரணாம் மஞ்சள் கயிறும் சிதறினவே!
தந்தையெழக் கில்லை; தாலியைக் கில்லையன் (று)
இந்தவகை நாங்கள் இரங்கிநெஞ் சேங்கினமே!

சின்னையும் நான் அறியாப் பிள்ளையோ? இன்னும்மென்ன
பொன்னைமொழி பேசும் குழந்தையோ? இன்றுநான்,
எழிரண் டண்டின் எழிலார் குமரியம்மா!
நூலிரண்டு சொல்லும் நயந்தவள்தான் பள்ளியிலே!

உன்னோ டுருந்துநான் உண்ணாத நாளெத்தனை?
கண்ணாறுக்கம் இன்றிக் கலங்கியவா நேசிறிய
மண்குழிக்கூள் மெல்ல மடிந்த இரவுபகல்
எண்ண முடியாவே; ஏன்மமா? வாழாமல்
சாகும்வாழ் வுக்கா தலிக்கின்றாய? வானூர்தி

ஏகும் இரைச்சல், எறிகின்ற குண்டொலியும்
நெஞ்சைப் பிளக்க நினைவு தமோறி
அஞ்சிக் கிடக்கும் அவலநாதன் வாழ்க்கையதோ?

பின்னையும் நான் அறியாப் பிள்ளையோ? இன்னுமென்ன
கொண்ணைமொழி பேசும் குழந்தையோ? இங்குநான்
கையில கலமேந்திக் காப்பரணில் நிற்கின்றேன்
பொய்யில்லை அம்மா! புதுப்பெண்ணான் எங்களுடை
மண்ணின் அரசியென்பேன்! மாணம் நிறைந்தென்றான்
கண்ணில் ஒளிவீச, கைகால் தலைநீயிர்ந்து
விண்ணளவு நான்வளாநது விட்டேன்: இனியுநான்
சினைவளோ? இங்கு, சீலவேளை அண்ணன் -

அவர்தான் நீ வாயுறி வாழ்த்தும் மறவன்
கவரோலியம் போல் தொலையா அழகரம்மா!
மண்ணில் தனிப்பிறவி - மாவீரர் - எம்முடைய
தண்ணந் தலைவரைத்தான் சாற்றுகிறேன்; வந்தவர்தாம்
நல்லொழுக்கம் வீரம் நடைமுறைகள் பேரறியும்
எல்லாமே சொல்லித்தந் தேகுமந்நாள் எல்லாம்
எனக்கோ சிறந்தநாள் இங்கெவர்க்கும் பொன்நாள்!
மணக்கீனியர் அன்னார்தற் றுன்னில் இனியரம்மா!

இன்று நான் ஏதும் அறியாத சின்னவளோ?
விண்ணளவு பாயுமோர் வேங்கையம்மா! நான்முன்பு
போட்டசட்டையுப்படித்த புத்தகமும் மற்றெங்கள்
வீட்டில்நான் வைத்து விளையாடும் பாவைபந்தும்
எல்லாம் உணக்கிரக்கம் ஏற்படுத்த எண்பறைய
பொல்லா நினைவைப் புதுக்கீவிடும் ஆதலினால்
அனைவற்றை யாதுயின்றி அல்லற் படுகின்ற
சின்னச் சிறுமியர்பாற் சேர்த்துவிட்டுத் தம்பியை

பள்ளிக்குப் போக்கிவை பாவம் வெயிற்கூடும்
சின்னக்கால் நோகும் செருப்புவாங் கிக்கொடம்மா!
மண்ணின் இருள்விடிந்து வாழ்வு மலரட்டும்
சின்னாள் பொறுப்பாய் செருவாழியும் நான்வந்துன்
பொன்முகம் காண்பேன் புலம்பாதே இப்படிக்குன்
அன்புமறவாத அழகு.

□□

ஒப்பரேசன் பலவேகய II நடவடிக்கையில் வெற்றிலைக்கேணி — கட்டைக்காடு முகாயிலிருந்து சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் ஆனையிறவு நோக்கி முன்னேற முயன்று கொண்டிருந்தனர். முன்னேறும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்ட இராணுவத்தினருக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குயிடையில் எட்டாவது நாளாகத் தொடர்ந்து சமர நடந்து கொண்டிருந்தது.

இயக்கச்சியில் எங்களுடைய வாகனம் பழுதுபட்டு நின்றதால் பார்த்து வர (05-07-92 ஞாயிற்றுக்கிழமை) அன்று மாலை 4.00 மணியளவில் பளையில் இருந்து இயக்கச்சிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தோம். புதுக்காட்டுச் சந்திக்கருடில் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது இயக்கச்சிப் பகுதியில் உலங்கு வானூர்தி ஒன்று வட்டமிட்டு வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

மேலே உலங்கு வானூர்தி கட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது தரையிலிருந்து எறிகணைத் தாக்குதலின் வெடியோசைகளும் துப்பாக்கி வேட்டொலிகளும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. அப்பிரதேசம் அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

நானும் என்னுடன் கூடவந்த சின்ன மணி என்பவரும் தொடர்ந்து சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருந்தோம். சன நடமாட்டம் மிகக்குறைவு. இயக்கச்சி - கொம்படி வழிப்பயணிகளின் போக்கு வரத்து பலவேகய II நடவடிக்கையால் தடைப்பட்டிருந்தது. சண்டை (பலவேகய II நடவடிக்கை) ஆரம்பமாகுவதற்கு முதல் 25-6-92 அன்றே இயக்கச்சியில் குடியிருப்புக்கள் வீது குண்டு வீச்சும், எறிகணைத் தாக்குதலும் தொடங்கியதால் மக்கள் (சண்டை வலுப்பெற்று) தாக்குதல் கடுமையாகியதும் மெல்ல மெல்ல வெளியேறி, சண்டை நடக்காத இடங்களுக்குப் போகத் தொடங்கியிருந்தனர். ஆனாலும் இடையிடை பொது மக்கள் இருந்தனர். நாங்கள் செல்லும் போது புதுக்காட்டுச் சந்தியில் இருந்து வீதியின் இருபக்கமும் உள்ள தென்னந்தோட்டங்களில் விமானங்கள் வீசிய குண்டுகளினால் தென்மேல்கள் முறிந்து சிலதந்து கிடந்தன. மனதைத் துயர் வருத்தியது. இந்த மரங்களை வளர்க்க எவ்வளவு உழைப்பு உழைத்திருப்பார்கள். பல இடங்களில் குண்டுகள் வீசப்பட்டதன் அழிவுகள் தெரிந்தன. திடீரெனச் சின்னமணி முக்கைப் பொத்தினார். எங்கிருந்தோ நாற்றவாடை அடித்தது. குண்டு விசினால் ஊரவர்களின் ஆடோ, மாடோ பலியாகியிருக்கக் கூடும். முறிந்த தென்னைகளினதும்

சங்காரமாகிய “வைரி”
ஒரு வரலாற்றுப் பதிவு.

கருணாகரன்

வெடி மருந்தினதும் ஒருவகை நெடி அடித் தது. சிங்கள இராணுவத்துக்குத் தமிழரின் மந்தைகளைன்றாலென்ன, மரங்களைன்றாலென்ன? வீடுகளைன்றாலென்ன? எல்லாம் விரோதம் தானே; தமிழரே எதிரிகளாக அவர்களுக்குத் தெரியும் வரை தமிழருடையவை அந்தப் பார்வையில் இருந்து தவறுமா? 'மகுண்டவன் கண்ணுக்குத் தெரிவதெல்லாம்...'

நாங்கள் கரந்தாய்க் குளத்தைக் கடந்து இயக்கச்சிக்கு அண்மையாகச் செல்லும் போது "சகடை வருகிறது" என்று சின்ன மணி சொன்னார்.

சினிமாநாச்சிப் பக்கத்திலிருந்து (தெற்கிருந்து வடக்குநோக்கி) வை - 8 விமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. சுற்றிக் கொண்டிருந்த உலங்கு வானூர்தி இப்பொழுது ஆனையிறவு முகாமில் தரையிறங்கி விட்டது. சகடை வந்தவுடனேயே குண்டுகளைப்போடத் தொடங்கியது 'வியாமாச் செட்டி' குண்டு வீச்சு விமானங்கள் வட்டமிட்டுப் பதிந்த குண்டுகளை வீசும். 'அவரோ' வியானமும் அப்படித் தான். ஆனால் வை - 8 விமானம் அப்படியல்ல. விமானம் வான் வெளிப்பிரதேசத்தில் ஒரு சீராகப் பறந்து கொண்டிருக்கையில் இலக்கு நோக்கிக் குண்டுகளை வீசும்.

முதலாவது குண்டு எவ்வீடத்தில் விழுகிறது என அவதானித்து நாம் தற்காப்பு எழுத்துக் கொண்டுமாம். இயக்கச்சி-சங்கத்தார்வயல்ப் பகுதியில் குண்டு விழுவதாக நாங்கள் அனுமானித்துக் கொண்டோம். நாங்கள் நின்ற இடத்திற்கு அருகில் சில பொதுமக்களும் இருந்தனர். இருந்தவர்களின் மனதில் பயத்தின் பிரட்சி முகங்களிலும், அவர்களின் பதற்றத்திலும் தெரிந்தது. நாங்கள் 'பயப்படாதீர்கள் பயந்து என்ன ஆகப்போகிறது' என அவர்களை உற்சாகப் படுத்தி விமானத்தை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தோம். எட்டாவது

நாளாகச் சண்டை உடைபெறுவதில் இடைவிடாத விமாவத் தாக்குதலில் எவ்வளவோ அழிவுகள் அந்தப் பகுதியில் தெரிந்தன. 'லக்ஷ்பான' மின் கோபுரம், கடைக்கட்டிடங்கள், வீடுகள், சந்தை, பாடசாலை, தேவாலயம், மற்றும் மரங்கள், செடிகள் எல்லாமே இடிந்தும், சிதைந்தும், அழிந்தும் காணப்பட்டன. ஊழி தாண்டவமுடிய தடயங்கள் துயரத்தின் வடுக்களாக நெஞ்சைப் பிழிந்தன "ஒவ்வொருநாள் தாக்குதலுக்குள்ளும் இந்தச் சனங்களும் இந்தப் பெட்டிகளும் (போராளிகளும்) எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்குதுகள்" என சின்னமணி என்னிடம் ஆதங்கத்துடன் கூறினார். உண்மையில் இவைவெல்லாம் உணர்வைப் பிழியும் நிகழ்வுகள் தான். உம்முடன் இரண்டு ஆசிரியர்களும் நின்றார்கள். எல்லோருமாக பத்துப்பேர் வரையில் தான் அங்கு நின்றோம்.

போராளிகள் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். விமானத்தை நோக்கிச் சென்று ஒலி கேட்டது காயப்படும் போராளிகளை எடுத்துச் செல்வதற்குக் வாகனங்களும், சாரதிகளும், துணையாகவும், பராமரிக்கவும் வேறு சிலரும் அங்கங்கே நின்றனர். தண்ணீர் திரப்பிய கொள்கலனை இரண்டு போராளிகள் தடியில் கொழுவி சிரமப் பட்டுத் தூக்கி வந்தனர். சின்னமணியும் நானும் அவர்களிடமிருந்து கொள்கலனை வாங்கி சைக்கிளில், கொண்டு செல்ல வேண்டிய இடத்திற்குக் கொடுக்கச் சென்றோம்.

விமானம் தொடர்ந்து குண்டுகளை வீசிக் கொண்டிருந்தது. கீழேயிருந்து விமானத்தை நோக்கிப் புலிகள் சுட்டுக் கொண்டிருந்தனர். தண்ணீர்க்கலனை உரிய இடத்தில் கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பினோம். இன்னும் விமானம் தாக்குதலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. இப்பொழுது நாங்கள் மூன்றர் நின்ற இடத்திற்கு வந்து விட்டோம்.

டோம். அருகில் நின்ற பெண் ஒருவர் திட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

“இந்தக் கொடுமை செய்வாங்கள் ஏனிப்படி அநியாயம் செய்கிறாங்கள்? இப்படியும் ஒரு அரசாங்கமோ? எத்தனை பிள்ளைகள் இதில் அகப்படுமோ” என என ஆதங்கப்பட்டார்.

விமானம் குண்டினைப் போட்டுவிட்டு ஆழியவளைக் கடற்கரைப் பக்கமாகச் சென்று திரும்பி மறுபடியும் முதல் வீசப் பட்ட இலக்குக்கு குண்டு போட்டுவிட்டு பரந்தன் பக்கமாகச் சென்று திரும்பி... (வடக்குத் - தெற்கு திசையில் எட்டுவடியில் பாதையமைத்து) குண்டு போட்டு அரை மணித்தியாலம் வரையில் அகோரத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. விமானம் யுத்தப் பிரதேசத்துக்கு நோக்க வரும் பொழுது புகிகள் தரையிலிருந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்களைத் தீர்த்துக் கொண்டேயிருந்தனர். ஒவ்வொரு குண்டு போடும் போதும் போதும் நாங்கள் அவதானித்துக் கொண்டே இருந்தோம். ஒரு ஊமல் அளவில், சிறியதாக, கறுப்பாக, குண்டு விமானத்திலிருந்து கீழே வந்து கெண்டிருக்கும். விமானத்தில் இருந்து தள்ளப்பட்ட ஒரு நிமிடத்திற்குள்ளாக குண்டு பெரும் அதிர்வுடன் வெடிக்கும். இவ்வாறு ஏழு குண்டுகள் போடப்பட்டு விட்டன.

வடதிசையில் இருந்து திரும்பி எட்டாவது குண்டும் போடப்பட்டாயிற்று. நாங்கள் விமானத்தில் கண் பதித்திருந்தோம். புகிகளின் துப்பாக்கிகள் முழங்கிக் கொண்டேயிருந்தன. திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த விமானம் அந்தரத்தில்; வான்வெளியில் தீப்பற்றியது. தீயும் புகையும் தெரிந்த சமவேளையில் பெரும் அதிர்வுடன் வெடித்தது. வெடியா அது? அதன் அதிர்வு மரம்,

செடி, நிலம் எல்லாவற்றையும் ஒரு கணம் ஆட்டிவைத்தது. இருதயமும், செவியும் இயல்பு மீறிக் தொழிற்பட்டன. (இந்தச் சத்தமும் அதிர்வும் பனை எழுதுமட்டுவரள் வரை இருந்ததாக அப்பகுதி மக்கள் கூறினார்கள்.)

எல்லாம் ஒரு நிமிடத்துள் முடிந்தது. பேய்கள் சங்காரமாகின. எங்களுடன் நின்றவர்கள் மகிழ்ச்சியில் சத்தமிட்டனர். ஆரவாரித்தனர். எல்லையற்ற சந்தோசம் அது.

விமானம் வானத்தில் வெடித்துச் சிதறியதும் கறுப்பாக ஒரு பொருள் மெல்ல மெல்லக் கீழே விழுந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொருள் விழும் போது அதன் பின்னரில் [மேலிருந்து கீழாக] புகைக்கோடு அப்பொருளுடன் தொடர்வது தெரிந்தது. [ஐட் விமானம் செல்கையில் புகைக்கோடு தெரியுமே..... அது வெண்ணிறமாகத் தெரியும். இது கரும்புகையாகத் தெரிந்தது.]

விமானம் அழிந்ததில் எல்லோருக்கும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி. “தொலைவாரி தொலைஞ்சு போனாங்கள் எங்கட பெடியன் கெட்டிக்காரர் தான்” என்று அருகில் சொல்லிக் கேட்டது.

சிதைவுகள் கீழே விழுந்த பின் தாரத்தில் காட்டுத் தீ மூண்டெரியும் போது எவ்வாறு கரும்புகை தெரியுமோ, அவ்வாறே புகைமண்டலமாகத் தெரிந்தது. நீண்ட நேரமாக புகைமேற்கிளம்பியபடியே இருந்தது. மாலைச் சூரியன் மறைந்து இருள் பரவும் வரையில் புகைப்படலம் காற்றில் எழுந்து கொண்டேயிருந்தது.

பொழுது இருட்டி விட்டதால் அப்பாலே செல்ல முடியாமல் நாங்கள் பனைக்குத் திரும்பினோம். பனைக்கு அண்மை

யில் வரும் போது வழிதெடுக்க மக்ளின் மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்; வாகனச் சாரதிகளின் சந்திரசபி பிரவாகம். சிறு பிள்ளைகளின் ஆனந்தத்துக்கு அளவேயில்லாமல் இருந்தது.

சன்னதமாடிய பேய்கள் அழிவதில் யாருக்குத்தான் மகிழ்ச்சி இருக்காது?

வை - 8 விமானம் புலிகளால் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்டது மட்டுமல்லாமல் விமானியின் சடலத்தையும், விமானத்தின் சிதைவுகளையும் புலிகள் மீட்டெடுத்தனர். மறு நாள் (திங்கள்) காலை 7.00 மணிளளவில் நான் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது கோன்

டாவில் பகுதியில் அவை அபாதுமக்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டிருந்தன.

புலிகளின் வேகத்தையும், செயற்திறனையும் நினைத்து விபந்தேன். - முதல் நாள், இராணுவ நடவடிக்கை தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, அப்பகுதியில் இருந்து, மாலை நேரம் சுட்டு வீழ்த்தப்பட்ட விமானத்தின் சிதைவுகளையும், விமானியின் சடலத்தையும் இவ்வளவு துரிதகதியில் இரவிரவாக மீட்டெடுத்துள்ளனர். புலிகள் புலிகள் தான்.

வரலாற்றுச் சக்கரத்தைப் புரட்டக் கூடிய துறன் படைத்தவர்கள் 'விடுதலைப் புலிகள்' என்பதற்கு இந்தச் சம்பவம் மேலும் ஒரு சான்று. □ □

அடுத்த இதழ்

“ வெளிச்சம் ”

முதலாண்டு நிறைவுச் சிறப்பிதழ்

சிறுகதைச் சிறப்பிதழாக வெளிவருகிறது.

படைப்பாளிகளிடமிருந்து:

படைப்புக்களை எதிர்பார்க்கிறோம்.

வெளிச்சம் 41

வெளிச்சம்

ஆடி - ஆவணி 1992

இதழ் 6

இது வெளிச்சத்தின் ஆறாவது இதழ்.

கடந்த ஒரு வருடமாக இரு திங்கள்தழாக ஒழுங்காக வெளிச்சம் வெளி வந்துள்ளதே.

நினைக்கும்போது நெஞ்சுக்கு நிறைவாக இருக்கிறது.

வெளிச்சத்தைத் திங்கள் தோறும் வெளியிடும் எழுத்து அடுத்த கட்ட வேலைகள் யாவும் முர்த்தியடைந்து விட்டன.

இனித் திங்கள் தோறும் வெளிச்சம் உங்கள் கிராமங்களில் பரவும்.

எழுத்து உயிரணைய கழிவிழத் தாயக விடுதலையை வென்றெடுப்பதிலும்,

அனைத்து அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக குரல் கொடுப்பதிலும்,

கலை, இலக்கியப் படைப்பாளிகளையும், அறிஞர்களையும்,

ஆய்வாளர்களையும், ஆர்வலர்களையும் இணைத்து

அவர்தம் பங்களிப்பைப் பெற்றுக் கொள்வதிலும்

வெளிச்சம் உவந்தி கண்டுகொள்ளுக.

முன்னரே பேர்கொண்ட படைப்பாளிகளிலிருந்து, புதிதாகப் புலர்வு

கொள்ளும் இளம் படைப்பாளிகள் வரை வெளிச்சம்

எல்லோருக்கும் இடமளித்துள்ளது; இதன் மூலம்

அனைவரையும் இணங்குகண்டுகொள்ளுக.

இந்தப் போராட்டத்தைப் பாடாத வாயும், எழுத்தாத கையும் இருந்தென்ன

இவ்வாறு விட்டென்ன என்று போர்க் கோலம் பூண்டு தங்களை

முற்றாகவே இந்தப் போராட்டத்துடன் இணைத்துக்

கொண்ட கலைஞர்களும் படைப்பாளிகளும்,

அறிஞர்களும் வெளிச்சத்தின் வளர்ச்சியுடன் தங்களுக்கும்

இணைத்துக் கொண்டனர்.

வெளிச்சம் 42

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகத்தின் வெளியீடான இந்த வெளிச்சம் அந்நியனின் ஆக்கிரமிப்புக்குட்பட்ட எமது மண்ணில் இருந்து வெளாவத் தொடங்கியுள்ளது. எமது தாயகத்தின் விடுதலைக்குப் பின்னரும் வெளிச்சம் வெளிவர வேண்டும் என்று எமது நெஞ்சில்கனவுப்பூ மலர வைத்துள்ளோம்.

கனவுகள் தானே எந்த அகைவையும் தீர்த்தும் உந்து சக்தி. விடுதலை என்ற கனவு தான் எமது போராட்டத்தையே உயிரினம் சாக்கி; தீர்த்தும் தரக்குகின்றது. அது போல் வெளிச்சத்தால் சற்றிய எமது கனவு, வெளிச்சத்தால் புதுப் வெளிவு ஆக்குகின்றது.

நங்கள் எமது வழித்தடத்தில் எவ்வகையையும் இணைத்துக் கொண்டு, கை பற்றி நடக்கவே விரும்புகின்றோம் எவனையும் ஒதுக்கி விட்டுப் பயணம் போகுப எண்ணம் வெளிச்சத்திற்கு இல்லை. நீதியின் போராட்டம் சிவாயத்தின் சிவமிடம் திரும்ப எமது விடுதலைப் போரை வெண்பறடுப்பதில் அனைவரையும் அரவணைத்திக் கொண்டே வெளிச்சம் தடைபோட விரும்புகின்றது.

வெளிச்சத்தை இன்னும் வெளிச்சமாக்கும் புதிய கருத்துக்களை வலவேற்றுகின்றோம். நெஞ்சங்களை நிராக் செய்யும் படைப்புக்களை உங்கள் உயிருக்கு எதிர்பார்க்கின்றோம். காலத்தின் தேவையை இணைத்து, விடுதலையின் வெற்றியை தொடக்கிய எமது போராட்டத்தின் பக்கத்தில் நீங்களும் உங்கள் பேணலும் தற்க வேண்டுமென்று ஆகைப்படுகின்றோம்.

தம்பிக்கை எக்குண்டு!
நங்கள் வெல்லுவோம்!

3-732

மேஜர் அழகன்

பெயர்கள் சிலருக்குத்தான் பொருந்துகின்றன. அந்தச் சிலருக்குள் அழகனும் அடங்குவான். எந்த நேரமும் சிரிப்பு, எந்த நேரமும் பகிடி. இப்படியிருக்க அழகனால் எப்படி முடிந்தது? பதில் கிடைக்காத புதிதாகத்தான் இனியும் இருக்கப்போகிறது. தன் தோள்சுமந்த பெரிய பொறுப்பின் கண்களுக்கு மத்தியிலும், இவன் காற்றில் மதப்பது போல இலகு வாசத்தான் இருந்தான். அந்தக் கொண்டபணிக்காகத் தினசரி இருந்தது நான்கு மணி நேரமும் இயங்கினான்.

இரண்டு வருடங்களுக்குள் சமுதாயத்தைத் தமிழ்த்தின் இதய நாதமாகினான்.

இறமையான போராளியாகவும், திட்டமிட்டுப் பணிமுடிக்கும் பொறுப்பாளனாகவும், எல்லோரிக்கும் இனிய நண்பனாகவும், ஒரே நேரத்தில் பல வேலைகளைச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலாளனாகவும் அழகன் எங்களுடன் உலா வந்தான்.

“சமுதாயம்” தினசரி நிர்வாகத்தை அழகன் இலகுவானதாக ஆக்கி விட்டான். ஆனால் தினசரியை ஆரம்பித்த காலத்தில் இமயமலையை நகர்த்தும் வேலை போல் கித்திக்க முடியாத சிரமமாக இருந்தது. புதிதாக ஒரு சிறுவனத்தை நிர்வாகணியிப்பதற்கு அசாதாரணமான ஆளுமையும், உழைப்பும், துணியும் தேவை. இவையெல்லாம் அழகனிடம் குடியிருந்தன. இதனாத்தான் அழகன்

சமீபக் கனத்திற் செய்தி சேகரிக்க இவன் செய்தியாளர்களை அனுப்பி விட்டு இருந்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருந்தால் அழகன் இன்றும் எங்களுடன் இருந்திருப்பான். ஆனால் போராளியான இவன் பொறுப்புடன் தானே செய்தி தேடிச் சமீபக் கனம் போனான்..... போய்விட்டான்.

வெளிச்சத்தின் வெற்றியிலும், வியாபகத்திலும் அழகனுக்கு நிறையவே பங்குண்டு. அழகனுக்கு வெளிச்சம் அஞ்சலி செய்கின்றது. □□

உன்னி உன்னி உழக்குகிறாய்
 ஊர் ஊராகச் சுற்றுக்கிறாய்
 சின்னப் பெண்ணே உன்னால் நம்
 தேசம் நிழிரப் போகிறது!

உன்னைச் சுமந்து பெற்றாளை
 உயிராய்க் கருத் வளர்த்தாளை
 சின்னால் இருத்தி சைக்கிளிலே
 சியத்துக் கொண்டு போகின்றாய்!

அண்ணன் அயல்நாடு அலைகின்றான்
 அப்பன் ஷெல்லால் அடியுண்டான்
 பெண்ணே நீயே இங்கிருந்து
 பெரிய சுமைகள் சுமக்கின்றாய்!

என்ன என்ன அவசரமோ!
 என்ன என்ன நெருக்கடியோ!
 உன்னி உன்னி உழக்குகிறாய்
 ஓ, என் பெண்ணே நீ வாங்க!

சின்னக் காலின் வலுவெல்லாம்
 சேர்த்து வலித்தே உழக்குகிற
 உன்னைக் காணும் போதெல்லாம்
 உள்ளம் பாகாய் உருகுதடி!

உன்னி உன்னி உழக்குகிறாய்
 ஊர் ஊராகச் சுற்றுக்கிறாய்
 உன்னைத் தெருவில் காண்கையில் என்
 உயிரே சிலிர்த்துப் போகுதடி!

உன்னி உன்னி

சோ. பத்மநாதன்

சிறிலங்காவின் ஊவாமாகாணத்தில் உள்ள 'புத்தல' என்னும் கிராமத்தில் நடைபெற்ற 'கம் உதாவ' கொண்டாட்டத்தில் கலந்து கொண்ட சிறிலங்கா ஜனாதிபதி பிரேமதாஸ அங்கேயே தனது 68வது பிறந்த தினத்தைக் கொண்டாடினார். அவை இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. மோதிலால் நேரு அங்கு சென்று திரு. பிரேமதாஸவிற்கு வாழ்த்துத் தெரிவித்திருந்தார். அத்துடன் 28-06-92 திகதிய 'சண்டே ரைம்ஸ்' இதழில் சிறிலங்கா ஜனாதிபதி பிரேமதாஸாவைப் பற்றி திரு. மோதிலால் நேரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருந்தார். இது தொடர்பாக அக்கட்சியின் தலைவர் குமார் பொன்னம்பலத்திற்கும் மோதிலால் நேருவுக்கு மிடையில் சில கருத்து முரண்பாடுகள் தொன்றின. 28-07-92 சண்டே ரைம்ஸ் இதழ் இருவரது முரண்பாட்டின் கருத்துக்களையும் (வெளியே சொல்லக் கூடிய வற்றை) ஒரே பக்கத்தில் பிரசுரித்திருந்து, இதன் மொழியாக்கத்தை தானும் படித்தேன்.

திரு. பிரேமதாஸா ஏழை மக்களின் இரட்சகர் என்ற வகையிலும், சமாதானத்திற்கான தூதுவர் என்ற வகையிலுமாக திரு. மோதிலால் நேருவின் கருத்துக்கள் அமைந்திருந்தன. அத்துடன் அவரால் எதிர்பார்க்கப்படும் — சமாதானத்திற்கான சொர்க்க புரியில் பிரேமதாஸாவும் தானும் கைகொடுத்து நித்பது போன்ற உணர்வுடன் அவர் வாழ்த்துத் தெரிவித்திருப்பதை உணர முடிந்தது. "எனது மக்களின் சார்பாக அவரது பிறந்த தினத்தில் வாழ்த்துக் கூறுவதன் மூலம் இத் தீவில் வாழும் சிறுபான்மை மக்கள், அமைதியை நிலைநாட்டும் அவரது முயற்சிக்குப் பின்புலமாக நிற்கின்றார்கள் என்பதைப் புலப்படுத்த விழைந்தேன்" என்று மோதிலால் நேரு குறிப்பிட்டிருந்தார்.

திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தின் கருத்துக்கள் எதிர்மாறானவைவாக இருந்தன. 'நேருவின் அறிக்கையில் குறிப்பிட்ட விடயங்களுக்கு ஆதாரமாவற்றைப் பட்டியலிட்டுக் காட்ட முடியுமா?' என்றும்; "இது காலவரையில், எரியும் பிரச்சினை

இன்றைய நிகழ்வில்
அன்றைய நினைவுகள்

கருப்பறவை

வெளிக்சம் 46

குறித்த ஜனாதிபதியின் ஈடுபாடு பற்றி, தனது ஆழ்ந்த அவதானிப்பை திரு. மோதிலால் நேரு ஏன்-பிரங்கப் படுத்தவில்லை?" என்றும் கேட்டிருந்தார். அதனுடன், "பிரேமதாஸா பதவிக்கு வந்த பின்னர் சிறுபான்மையினர் மத்தியில் பாதுகாப்பு உணர்வொன்று முளைவிடத் தொடங்கியது" என்ற திரு. மோதிலால் நேருவின் கூற்றை, "திரு. மோதிலால் நேரு கொழும்பில் தமது பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துவதற்காக முஸ்லிம்களின் சார்பில் பேச முற்படுகின்றாரா? எனக் கேட்க வேண்டியுள்ளது" என்று விமர்சித்திருந்தார் அவர். 'திரு. பிரேமதாஸாவை ஒரு சங்களை, பொளத்தராகவே' தான் இனங்கண்டதாக்கக் குறிப்பிட்டார். தனது கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் "தினசரி தொலைக்காட்சிச் செய்திகளை அவதானிக்கும் எவரும் நான் என்ன கூறுகிறேன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்" என்று கூறினார்.

"இன்னமும் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ்" கட்சித் தலைவராக இருக்கும் திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தின் மேற்படி கூற்றும் (தினசரி தொலைக்காட்சி செய்தி பற்றியது) திரு. மோதிலால் நேருவின் கருத்துக்களும், தமிழீழத்தின் பதார்த்த நிலையை இருவரும் முழுமை யாக உணராத தன்மையைத் தெளிவு படுத்தியது.

இதில் கவனத்துக்குரிய விடயம் என்ன வென்றால், "இவ்வகையான காரணம் காட்டுதல்கள் தான் அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸை, திரு. மோதிலால் நேருவை வெளியேற்றும் தீர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாக்குகிறது" என்ற திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தின் கூற்றுத்தான்.

சுடந்த வெளிச்சம் - இதழில் பிரகடனமாகியிருந்த இதே தலைப்பிலான எனது

கட்டுரையில், '1983 ம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் கடைபெற்ற உள்நூரட்சித் தேர்தல் சமயத்தில் நடைபெற்ற சில சம்பவங்களைக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதில், 'தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் இரட்டையர்களான திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தையும் திரு. மோதிலால் நேருவையும் சீலன், பண்டிதர், ரகு, நான் ஆகிய நாக்வரும் சென்று "இத் தேர்தலிலிருந்து உங்கள் கட்சி விவகிக கொள்ளும் படி கேட்டிருந்தோம்" என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன் எந்த நேரத்தில் இதை நான் எழுதினேனோ, அந்த அச்ச மை காய்வதற்குள் இந்த இரட்டையர் கூக்குள் இப்படி ஒரு நிலை மீண்டும் 1983 ஆம் ஆண்டு காங்கிரஸ் இந்த இருவரையும் சந்தித்த காட்சி நினைவுக்கு வந்தது.

நேருவின் மாமனார்தான் மோதிலால் நேரு. (தாயின் சகோதரர்) ஆகவே இந்தச் சந்திப்புக்காக பெரிய சிரமமெதுவும் எழுத்துச் கொள்ள வேண்டியிருக்கவில்லை. சந்திப்பு நடந்த இடம் யாழ்ப்பாணம் பிரதான வீதியில். அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைமைக் காரியாலயத்துடன் இணைத்ததாக இருந்த திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தின் இல்லமாகும். இந்த இல்லத்திலிருந்து கால்மைல் தூரத்திலேயே, பொது நூலக எரிப்பின் மூலம் புகழ் பெற்ற யாழ் காவல் நிலையம் இருந்தது. சிறிலங்கா காவல் படையினர் பயமின்றி நடமாடும் பகுதி இது. இதற்குள்ளேயே எமது சந்திப்பு நிகழ்ந்தது எமது 'தேசிய வாகனமான்' மிதிவண்டிகளிலேயே நாம் சென்றிருந்தோம். சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான் 'ஐக்கிய தேசியக் கட்சி'யைச் சேர்ந்த முவர் (திரு. தலைமை வேட்பாளர்கள், ஒரு அமைப்பாளர்) எம்மால் கட்டுக் கொல்லப்பட்டிருந்தனர். அதனாலோ என்னவோ

‘மிருந்த பயபக்தியுடன்’ வரவேற்கப்பட்டோம்.

ஆசனங்களில் அமருமாறு திரு. குமார் பொன்னம்பலம் வேண்டிக் கொண்டார். நட்புக் கலந்த சிரிப்புடன் அமர்ந்தோம். அவர்கள் தரப்பில் திரு. குமார் பொன்னம்பலமும், திரு. மோதிலால் நேருவும் மட்டுமே எழுந்து பேசுவதற்கு இருந்தனர். குடிப் பதற்குப் பால் தேவீர் வந்தது. அதைக் குடிக்குமாறு குமார் பொன்னம்பலம் வேண்டிக் கொண்டார். அந்தக் காலத்தில் நாம் பொதுவாகத் தேவீர் அருந்துவதில்லை. (கட்டுப்பாடு என்று எதுவுமில்லை) ஆதலால், “நாங்கள் ரீ குடிக்கிறதில்லை” என்று நட்புடன் மறுத்தோம். அவ்வளவு தான். திரு. குமார் பொன்னம்பலத்தின் முகம் மாறிற்று. “என்னடையர் குடிக்கப் பயப்பிடுகிறீர்களோ? பெணுமெண்டா நான் ஒண்டைக் குடிச்சுக் காட்டுறன்” என்றவாறு ஒரு கோப்பை தேவீர் எடுத்துக் குடித்தார். “இதெண்டாவம்பாய்ப் போச்சு” என்ற நிலைப்புடன், “அப்பியடியெல்லாம் ஒண்டுமில்ல, நாங்கள் வழமையாகக் குடிக்கிறேன். ஆனா, நீங்கள் இப்பிடிச் சொல்லுறதால குடிக்கிறம்” என்றவாறே பண்டிதர் முதல் கோப்பையை எடுத்தார். அதைத் தொடர்ந்து நாமும் எடுத்துப் பருகினோம். (நீண்ட நாட்டினியின் நாம் குடித்த தேவீர் அது) உரை யாடல் தொடர்ந்தது. சேவன் சேச்சை ஆரம்பித்தான். நாங்கள் ஏன் இந்தத்தேவீர் தலைப் பிடிக்கிறீர்கள் சொல்கிறோம் என்ற காரணங்களை அடுக்கடுக்காக - தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னான். அவர்களது உலகத்திற்கும், எமது உலகத்திற்கும் நீண்ட தூர இடைவெளி இருந்தாலும் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும்.

அந்தச் சந்திப்பிலிருந்து, குமார் பொன்னம்பலம் சரணமாகத் தமிழில் பேசுவதற்கு

சிரமப்படுகிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டோம். - அவர் கற்ற சல்வி. வாழ்ந்த சூழல் ஆங்கிலத்தை முழுமையாகக் கொண்டதால் அந்த நிலை ஏற்பட்டது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. சேவன், குமார் பொன்னம்பலத்துடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது, மோதிலால் நேரு யுடைய உடையே பண்டிதருடனும், ரகுவுடனும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார். சேவன் சொல்வதை விளங்கிக் கொள்ள குமார் சிறுமப்படுகிறார் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன். அந்த உறுதிப்படுத்துமாப் பேல். “கேளும், கேளும்” என்று நேருவிடம் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தார் குமார். சொல்வதை விளங்காத நிலையில், “தான் எவ்வாவற்றிற்கும் சம்மதித்து விடுவேனோ? என்ன வில்லங்கம் வருமோ” என்ற பயத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இறுதியாக, “நீங்கள் எங்களுடைய கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ளுவிங்க னென்று நினைக்கிறேன். அந்த நாயிக்கையோட, “தான் - நம்மாங்கள்” என்று கூறினான் சேவன். குமாரும், நேருவும் தங்களுடைய உலகத்திற்கு வந்தனர்.

“நீங்கள் சொல்லுறது சரி. ஆனா எங்களுக்கு உள்ள பிரச்சனை கட்டணியான். நாங்கள் இந்த எலக்ஷனில் இருந்து வாபஸ் வாங்கினா, அவங்கள் தானே எல்லா இடத்துக்கும் வருவாங்கா? அவங்கள் கள்ளன்; தான மாயட்ட அரிசி குத்திச் சைத் தேர்தலையும் எங்களை ஏமாத்திப் பேப்பட்டம் கட்டிப் போட்டாங்கள் - இப்ப, பப்ளிக் லைபிரரியெல்லாம் எரிஞ்சு, கலவரம் வந்த நிலையில் நாங்களும் அவங்களுச் சந்திச்சதை சரட்டாவைச் சொல்கிறேன் எலக்ஷனில் இருந்து வாபஸ் வாங்கிட்டுது” என்று கதைக்கட்டி விட்டார்கள்; நாங்கள் எங்கட நிலைய விளங்கப்படுத்த அவகாசம் இருக்கேல்ல. கடைசியில் முழுச்சேறையும் அவங்கள் எடுத்துப் போட்டார்கள். அது தான்

பிரச்சினை. இப்பவர் அந்த மாதிரித் தன் நடக்கும் போல இங்குதான் நாங்கள் வாபஸ் வாங்குவது உடனடி அவர்கள் எல்லோ எல்லா சிற்றையும் விடக்கூடப் போராங்கள்? அது தான் எங்களுக்குள்ள பிரச்சனை!" குமாருடனா ஆங்கில உரையாடலுக்குப் பின் எட்டம் இவ்வாறு கேட்டார் நேரு. அதற்கு நாம் (சுறிப்பாக சீவன், பண்டிதர்) "கூட்டணிக்காரரை சிம்மாசனத்தில ஏத்து ததுக்காக நாங்கள் இந்தப் பகிஷ்கரிப்புக் கே ரிக்கையை முன்வைக்கவில்லை. சிறீலங்கா அரசு நிர்வாகத்துக்கான சகல தேர்தல் னையும் நாங்கள் நிராகரிக்கக் கேகலறம். சொல்லப் போனா கூட்டணியோட மோ துற பப்பாட்டை தான் இது. இதில ஆறறை பக்கம் நிக்க வேணும் எண்டதை நக்கள் திராணியுக்கா" என்றோம். இதைக் கேட்டது (கூட்டணியு ன் மோது வது) அவர்கள் இருவருக்கும் மதிப்பு தான் வல்லவை. என்ற லுட அவர்களுக்கு ஒரு சந்தேகம் "எல்லாரும் எலக்கனிய வடபஸ் வாங்கினாலும், கூட்டணி தனியப் போட் டியும்; எலக்கனியும் நடக்கு. அப்ப இந்த எலக்கனியை உங்களால நிப்பாட்ட முடியு மே? முடியுமெண்டா கை போடுகோ!" என்று வகையை நீட்டினார் மோதினார். உடனடி, அவர் நீட்டும் கைக்கு எங்கனில் பாராவது கை போட்டுவி டால்.....? என்று கருதிய சீவன் எங்கள் பக்கம் க ஒரு கையால் தடுத்தாறே. "பகிஷ்கரி யுங்கோ எண்ட கோரிகையை நாங்கள் உங்கனிடைய வைக்கிறம். எங்களை மதிக்க துக்க உறுதிறதும் ஏறகாமல் விடுறதும் உங்களைப் பொறுத்தது. எங்களைப் பொறுத்த வரை இந்த எலக்கனியை நிப்பாட் டுறதுக்கு எங்களால் ஆன ஆக்க கடிய மயற்சகளை மேற்கொள்ளுவம்" என்றான் இறறகு என்னை சொல்வது என்று தெரிய எல்லை அவர்களுக்கும். கொஞ்ச நேரம் சிந்தித்த பின் தேர்தலில் இருந்து வாபஸ் வாங்குவதாகத் தீர்மானித்தனர் இவரும். அது பற்றி, குமார் சொன்னார் "சரி தம்பியார். காட்டியும் கேட்டியும் கஷ்டப்படுகிற நீங்கள் வந்து கேக்கிற போது, நாங்கள் சம்மதிக்காமல் இக்கக் முடியாது உங்களுக்காக நாங்கள் இந்த எலக்கனியை நிக்காம வாபஸ் வாங்குறம்.

ஆனா, எங்களுக்காக நீங்கள் ஒண்டு செய்ய வேணும். எலக்கனியைப் பிறகு உங்களுடைய சிம்பல் (இச்சினை) போட்டு நீங்கள் பக்கங்களுக்கு வெளியிடுகிற நோட்டீ சில, 'எங்களுடைய பகிஷ்கரிப்புக் கோரிக்கையை ஏற்று, தேர்தலில் இருந்து வாபஸ் வாங்கிய அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங் கிரஸ் கட்சிக்கு' எமது நன்றிகள் என்று குறிப்பிட வேணும்" என்று சொல்லிவிட்டு சீவனின் முகத்தைப் பார்த்தார். சீவன் மெளவிய புன்னகையுடன் "அப்பிடி நாங்கள் அடிக்கலி. மாட்டம். எங்களை மதிக்கிறதா இரந்தா வாபஸ் வாங்குங் கோ! "என்று திட்ட வட்டமாகக் கூறி னான். அவர்கள் இருவருக்கும் போசினை. 'என்னடா இது. ஒரு வழியிலயும் இவங் களை ஒழுக்க முடியாமல் கிடக்குதே!" என்று சரி தீர்மானிக்கையிற்று தேர்தலி லிருந்து வாபஸ் வந்தவதாக. இனி அடுத்த கட்டம் என்னையமாவட் டங்களுக்கு இந்த முடிவை அறிவிப்பது எப்படியென்று சீவன் அறிவியங் கோ!" என்றான் சீவன். அதற்கும் சர்மதித் தனர் பத்திரிகைகளுக்கும் அறிக்கை விடுவ தாகக் கூறினர் எல்லாம் சுபம். இதற்கு அடுத்த கட்டம் - "நீங்கள் வாபஸ் வாங்கிறதெண்ட முடிவோட, இந்தத் தேர்தலைப் பகிஷ்கரிக்க வேணும் என்று ஒரு பத்திரியரம் நோட்டீஸ் அடிச்சு மக்களுக்கு விடுத்தா என்ன?" ஆலோசனை மாதிரி வேண்டுகோள் விடுத்தான் சீவன். முழுக்க நனைந்தாயிற்றாம், இனி முக்காடு எதற்கு? - அதற்கும் சம்மதித்தனர் இரு வரும். ஆனால், அவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம். சங்கடமென்ன? அவர்களைப் பொறுத்த வரை அது தான் மகா பிரச்சினை - அடித்த நோட்டீசைக் கொடுப்பதற்கு ஆள் வேண்டுகோள்? குமாரும், நேருவும் தான் அங்கு சகலதுமே. யார் யாரோ, கையைக் கட்டிப் பிடித்து வேட்டாளராக நிரகச் சர்மதம் வாங்கியாயிற்று. அவர்களைப் போய் 'நோட்டீசை'யுர் கொடு என்றால் கேடுப்பார்களா? ஆனால், அதை எங்களிடம் எப்படிச் சொல்வது? நெளிந்தார்கள்

இருவரும் - "சரி தம்பி..... இந்த அடிச்ச
நோட்டிசை....." என்று இடிச்சார்
குமார். எங்களுக்கு விஷயம் என்னவென
லும், விளங்கியது மாதிரிக் காட்டிக்கொள்ள
வில்லை. "அடிச்ச நோட்டிசைக்குக் கொடுக்கிற
தென்ன பிரச்சினையோ? நோட்டிஸ் குடுக்
சேக்கை கூட்டணிக் காறார் தனையிட்டா
எங்களிட்டச் சொல்லுங்கோவன். நாங்கள்
பாப்பப்" என்றான் சிலன். முடிவில் பேச்சு
வார்த்தை பூர்த்தி. அன்று நடந்த இந்தப்
பேச்சுவார்த்தையில் சிலன் எதையுமே
விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வகை
பாத விச, விச அடை லாவகமாகக் கூழ்
றிக் கொண்டே இருந்தான் சிலன். எதிலும்
கிக்கலில்லை இந்த மீன். இந்த அரசியல்
அவர்களுக்குப் புதிது எல்லோரையும் கவர்ந்
தீழுக்கும் அறற்பு சிலனுக்கு உண்டு என்
பதைக் குமாரு. ஒப்புக் கொண்டார்.
"உமக்குச் சரியான இரும்பு இதயம். எதுக்
குமே வளைஞ்ச குடுக்க மாட்டீர்!" - நட
புணர்வுடன் பாராட்டினார். ஒன்று மட்
டும் நிச்சயம் நாங்கள் அந்த வாசலை
மிதிக்கும் வரை அவர்கள் புலிகளைப் பற்
றிய என்ன கணிப்பைக் கொண்டிருந்தார்
களோ அது நாங்கள் போய் வரும்போது
அடியோடு மாறியிட்டது. ஒரு மகநிறை
வுடன் நாமும் அங்கிருந்து புறப்பட்டோம்.
போகும் போது சிலன் அவரிடம் கேட்
டான் "நோட்டிஸ் எப்படிக்கறீங்கள்?"
அதற்கு "நாளைக்கே" என்று பதில்
கொடுத்தது. "சரி அது சம்பந்தமா இவர்
அடிக்கடி வந்து பார்ப்பார்" என்று என்
னைக் காட்டினான்.

"இல்ல. நாளைக்கு" அடுத்த நாளும்
சென்றேன். "கொஞ்சம் கண்கம்
நாளைக்கு முடிஞ்சிடும!" அடிக்கடி நான்
போய்க் கேட்பதால் அந்த நாங்கள் விநி
யோகிக்க ஆர்வம் கொண்டோளோம் என்று
சூதிக் கொண்டார்கள். அடுத்த நாள்
காலை மீண்டும் அங்கு சென்றேன். "நன்
னேரம் 4.00 மணிக்கு முடிஞ்சிடும்; அப்ப
வாங்கவன்!" நோட்டிஸ் சம்பந்தமான
ஒவ்வொரு முன்னெற்றத்தையும் என்விடம்
கேட்டுத் தெரிந்து கொண்ட சிலன், "பின்
னேரம் 4.00 மணிக்கு முடிஞ்சிடும்" என்ற
பதிலைக் கேட்டதும் சொன்னான்; "இனி
அங்கை போகாதே. எப்படியோ அடிச்ச
நோட்டிசை அவை குடுக்கத் தானை
வேணும்!"

இரு நாட்களின் பின் ஒரு செய்தி
கொடுத்தது. "வடவட்டத்துறையில் 'எலக்
ஷனல்' பதிவுகரிக்கச் செல்லிக் கொங்கி
றன் ஒரு நோட்டிஸ் குடுக்குது. குமார்
தான் வான் ஓடார்; மோதிவால் நேரு
நோட்டிஸ் குடுக்கிறார்."

மொழி பெயர்க்கப்பட்ட 'சண்ட
டைம்ஸ்' செய்தியை மீண்டும் படிக்கிறேன்.
— "இவ்வகையான காரணம் காட்டுதல்
கள் தான் அகில இலங்கைத் தமிழர்களுங்
கிரசை. திரு. தேருவை வெளியற்றும்
நிர்ப்பந்தத்துக்கு உள்ளாக்கிறது!" —

அடுத்த நாள் நான் அங்கு சென்றேன்,
"நோட்டிஸ் அடிச்சாச்சா?"

ஒரு கையால் வாகனத்தை செலுத்திய
படி மறகையால் 'நோட்டிஸ்' குடுக்கும்
காட்டி என் மனதில் தெரிவிறது. □□

வெளிவந்து விட்டது

முத்தமிழ்விழா மலர் 1932

தொடர்பு கொள்:

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பள்ளபாட்டுக் கழகம்
நடுவப்பணியகம்,
கோண்டாவில்,
தமிழ்நாடு.

வெளிச்சம் 50

நெஞ்சில்நிற்கும் வாழ்வு

மணலாறு விஜயன்

நீலம் வெளிக்காத விடியல்.

பாரத்துக்கு விற்ற விடுவார்கள்; நாளை சியாமா நெற்றியினால்கள் வந்து குண்டுகளைத் துப்பினிடும்.

சாப்பிட்ட பிறகு கதைப்பம்."

படுக்கையில் பாலில் எழுந்து இருந்தேன். நெற்று நடந்த சம்பவமொன்று நினைவில் வந்தது.

இழக்கக் கூடாதவர்களை இழந்து விடுவோம்.

விந்தோம்பல் குடி நிறையா? அல்லது கிராமத்தின் பண்பா?.....

அம்மாவுக்கு ஓய்வு வேண்டும்.

சிந்தனையின் வேக, வேகத்தோடு பொறுப்பாளரின் பணிமனைப் படிக்கில் ஏற்றேன்.

"நான் இப்பதான் உடிகளினர், அம்மாவின் கையாலசாப்பிட்டிட்டு வாறன் கையெயல்லாம் இடக்கட்டுர், அம்மாவை விடுமாத்தி கொஞ்சனானைக்கு ஓய்வாய் இருக்கவிடோணும்." என்றேன்.

கண்கள் தூங்கவேண்டும். கூடவே விட்டினை யும் மாற்றி விட்டேண்டும், இல்லையெல் துரோகிகள் யும் சிறி வவுனியா சிபா

"வாருங்கோ மாஸர்; சாப்பிட்டாச்சோ?"

"கிழவி என்ன செய்து; ரெண்டு மூண்டு வரு

சமாய் போயும் பாக்கேல்ல."

"என்ன செய்யுதேர்... ஒரு நாளைக்கு ஐம்பது பாசல்... நூறு பாசல்... எண்டு மாறிமாறிவர நித்திரையுமில்லாமல் சமைச்சுக் கொண்டிருக்குது. ஒருவரு சம் ரெண்டுவுக்கு மெண்டால் பறவாயில்ல இண்டைக்குப் பத்துவருசமல்ல பாவம் பாத்திரம் கழுதியே கை தேஞ்சுபோச்சு நீய்களும் அந்த ரோட்டால தானே தெருகப்போய்வாறீ உள் பெத்த தாயை ஒருக்கா எட்டிப்பாத்தா குறைஞ்சா போயிடுவியள்."

"எல்லாப் பெடியளுக்கும் தாய் இருக்குத்தான மாஸ்ரர், அவங்களுக்கும் தாயைப் பாக்கோணு மெண்டு ஆசையிருக்குந் தான; நாய்ப் பாக்காமலே எத்தனபேர் செத்திட்டாங்கள்; நான் மடமும் எப்பிடிப் போய் பாக்கிறது"

"பொறுப்பாளனுக்குரிய பதிகதான். தலைவன் சரியாகத்தான் வளர்த்திருக்கிறான்." என நினைத்துக் கொண்டேன்.

"போய்ப்பாக்க வேண்டாம்; விட்டையாவது மாத்தி கொஞ்சநாளக்கு ஒவ்வாய் இருக்க விடவாந்தான்."

"சமைச்சுக் கொடுக்கட்டன்; வேற என்ன செய்யப்போறாவாம்" கல் தெஞ்சு.

அழுத்தமான வார்த்தை பழம்மா அடுப்போடு இரந்தே செத்திடப்போறா இவ்வாட்டிலும் அந்த வெட்டவெளிபில கிடக்கிற விட்டுக்கு 'பொம்மர்' அடிக்காமலா விடப்போறான்; அம்மா உங்களுக்காய் வாழாட்டிலும் மற்றப் பெடியளுக்காய் வாழோணும்."

"சாஹி அண்டைக்கு காக்கீன்; இருக்கும் வரை சமைக்கிற வேலை யாவது பாக்கீன்." இரண்டுபின்னகளைக் களத்துக்கு அனுப்பி விட்டு ஒய்விற்கு உபயோகத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தத் தாய்க்கு ஓரளவு ஒய்வு பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை.

நீண்ட நெடுமூச்சோள் றுடன் பாயைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டுக்காக்கையன் குளக்கட்டினை நோக்கி நடந்தீதன்.

பனிப்புகார் கிராமத்தை விழுங்கிக்கொடுத்தது. முறுக்கெடுத்து, கருக் கொண்ட கிரீசனை கக்கி

நின்றன நெற்பயிர்கள். தலைப் பாகையும் மண் வெட்டியும், வாயிர் போய் பங்குச்சமாய் வயல் நடுவ தண்ணீர் பாய்ச்சும் முதிய வர்கள்.....

முடுபனி அவர்களை விழுங்கி விட முடியாது தான்.

மோர்த்திருத்த போர் வைகாசி சாமி என எடுத்த துக்காண்டேன் ஒரு காலத்தில் இந்த எளங்களை பெல்லாம் முஸ்லீம்கள் தானே அனுபவித்தார்கள்.

காலைச் சாப்பாட்டுக்கு பாட்டிலிட்ட கோகேணு மென் திணைவு கூறியது ரூபகத்துக்கு வந்தது.

குளக்கரையில் நின்ற ஆவமாதலை விழுதுத்துண்டொன்றை வாய்க்குள் செருகிக்கொண்டேன். சொற்பநேரத்தில் குளத்தில் இறங்கி முகம் கழுவி விட்டு விரைவாக நடந்தேன்.

நெடுக்குளம் பாட்டி விட்டுக்குச் செல்லவேண்டும்

நில நிமிர் துக்குள் மோட்டார் சைக்கிள் புறப்பட்டது விதியில் மாடுகள் படுத்திருந்தன. அவை இளவெயில் காய்த்து கொண்டே

கிடந்தன. எங்களின் மோட்டார் சைக்கிளுக்கு அவை விலத்துவதாக இல்லை.

கிராமத்து மாடலிலவா. நாங்கள் தான் விலகிச் செல்ல வேண்டும்.

பாட்டி வீட்டு முற்றத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் உறுமி நின்றது.

“பாட்டி...பாட்டி...”

“ஆரிடா அவன், திணைக்கழுத பாரதி கிடக்குது.” பாட்டி வெளியே வந்தான்.

என்னண்ண. கூப்பிடுறது சேக்கிலவய.”

“இண்டைக்குத்தான் பா.தை இதரின்கதோ; வாறது, அங்க இஞ்ச வெண்டிகத்தறது. போறது. உத்தக்மேலி விட்டபோய் என்ன செப்பிறதெண்டு நினைச்சேயோ.

அவன் ஜெயத்தான்... போனான். ஒரே போக்குத்தான், எல்லா ருமிப்ப பெரிய இத்தினதான். சிழி விட்டிடி வந்து சாப்பிட்டோனுமெண்டு அன்னைக்கு நினைப்பு வரும்.”

பாட்டி உரிமையோடு பேசத்துவங்கினான். “இண்டைக்குத்தானினை வந்தனான். வந்தே...கிடன

நேர இஞ்சதான் வாறன்.” என்றான் திணைஷ்.

“வாயழடிடா; பொய் சொல்லுறோக்கும் அளவு வேணும்; முந்தனானே வவுனியாவுக்கு வந்திட்டா பெண்டு கேள்விப்பட்டிட்டன்; வந்தது. இஞ்ச வந்த தான் என்று உடுமபுந் வாங்கி, பொட்டேட்ட காய்ச்சச் சொல்லிப் போட்டு, கேற்றக் கேற்றப் பாத்துக்கொண்டிருந்தன்; எங்கயோ போய் நக்கிப் போட்டு, இண்டைக்கு வந்து திக்கிறார்? போடா வெளியில.”

பெத்தபின்னையிடம் கூட இவ்வளவு உரிமை யாகப் பேசமாட்டான் பாட்டி, வவுனியாவில் போராளிகள் ஓடி ஓடிவந்து சாப்பிட்டிட்டு போற வீடுகளில் இதுவும் ஒன்று.

விடுதலைப்போர் தொடக்கியதானிலிருந்து வவுனியாவில், எமதுபோராளிகள், “அம்மாவீட்டுக்கு போட்டுவாறன்” என்று சொன்னால் அது வேறு வீட்டைக் குறிக்காது.

வீட்டுக்கு முன்னே உற்றுத்தள்ளிப் படிக்குள் நூறு இருநூறு மாடுகள் நின்றன. பட்டி இன்னும் திறந்து விடப்படவில்லை பெண்பது தெரிந்தது.

கடப்படுகே வெண்ணீற மான இரண்டு நாம்பன் கன்றுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன.

வன்னியின் செல்வங்கள் அவ்வ.

இன்று அவையிரண்டும் மட்டுமே முப்பதினாயிரம் ரூபா பெறும்.

குசினி வாசலில் தேசி மரமொன்று பழுத்துத் தொங்கியது. தேசிமரத்துக்குக் கீழ் நூலைந்து கோழிகள் சாம்பல் குளித்துக் கொண்டு கிடந்தன.

கடத்தடியில் சாம்பல் மொருதன் வாயை ஒன்றிரண்டு பழுத்த குவை யுடன் நின்றது.

சுற்றிலும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்த என் காநில் பாட்டியும் திணைகம் பேசிக் கொண்டுவதும் விழுத்தவறவில்லை.

“என்ன, உன் வீட்ட பெண்டு வந்திருக்கிறன், என்ன சாப்பாடு தரப்போறாய் செல்லு.”

“ஓ..... நீ வருவா பெண்டு நானென்ன மை போட்டே பாத்தனான், உவமெல்லாம் சுத்திப் போட்டு விடியக்காவம் வந்து நிண்டு சுத்துறாய்;

சும்மாவந்து என்ன, பேக்
காட்டிப்போட்டு போரூலா
மெண்டு வந்தனிய"

பாட்டி கதைத்துக்
கொண்டிருக்கும் போதே
குசினிக்குள் அடிக்கடி
போய்வந்தாள்.

"பாட்டி, தினேசுக்கு
கலியாணம் நடக்கப்போ
குது; அதுதான் ஆள்,
உங்களுக்கு சொல்லிப்
போட்டு போக வந்திருக்
குது." என்றேன்.

பூர், உவனுக்கோ!
பொம்பிளையள திரும்பி
புழ்பாக்கை உவனுக்கு
ஆரும் பொம்பிள குடுப்
பாங்கள. எங்கெயண்டா
லும் ஒரு பிராமணத்தியப்
பாத்துதான் கட்டிவைக்
கோணும். இந்த ஜென்
மத்தில் உவனுக்கு ஒருதரும்
பொம்பிள குடுக்கங்கள்;
பரதேசி; எனக்கு தெரியாத
உவணப்பற்றி."

பாட்டி தினேசைப்
பற்றி எந்தளவுக்கு எடை
போட்டு வைத்திருக்கின்
தாள்.

"என் மற்றது; அது
தான் ஜெயத்தான்;
அவனிட்ட போய் சொல்லு
என்ற செத்த வீட்டுக்கும்
முத்தத்தின் மிரிக்க வேண்
டாமெண்டு.

"பாரிடா மோன
உவங்களுக்கெல்லாம் இப்ப
ஆக்கள் கூடிப் போச்சு." என்ற
கூறிக்கொண்டே
குசினிக்குள் சென்றவள்
புட்டுப் பிங்கா லுடன்
வேளியே வந்தாள்.....

பச்சையரிசிப்புட்டு.
உடுப்பிறச்சிக்கறி... பொரி
யல்.....

ஒரு கிண்ணிக்கள்
பிளந்து பிளந்து கிடக்கும்
பசுத்தயிர்.
"ஒன் பாட்டி, கறி
யொண்டும் இல்லை
யெண்டு சொன்னியள்;
தினேசைப் பேசினியள்;
இப்ப".....

"என்ன செய்விறது;
சுத்திக்கொண்டு இஞ்ச
வராமல் போகாமெண்டு
எனக்குத் தெரியும்; அதாவ
இறச்சியை வாங்கி அவிச்ச
வச்சனாள் இதுகூட இருக்
தாப்போல கவிண்டுபோ
டுகூடீன், இப்ப வயது
போனதுகள் சாகிறவ்வத்
தான்; சாப்பிடாமல் போய்
செத்துப்போச்சுதுகளை என்
டால் தினேசை நினைச்ச
அழோணும்."

பாட்டியின் அன்பின்
ஆழத்தை நினைத்தபோது
கண்கள் கலங்கின.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும்
வாழைப்பழத்தை உரித்

துரித்தத்ையில் தந்தாள்

பக்கத்தில் பசுப்பாலில்
காய்ச்சிய பாயாசம்.....

சாப்பிட்டு முடிந்ததும்

"என் போட்டு வரப்
போறன்"..... என்றான்
தினேசு.

"போட்டுவா; அவன்
ஜெயத்தானிட்ட சொல்லு;
கிழவி இன்னும் உயிரோட
தான் இருக்குதுமெண்டு"
என்ற கூறிவிட்டு கண்
கலங்க தினேசுவின் கண்
னத்தை இரு கைகளாலும்
தடவி விடைகொடுத்தாள்.

மோட்டார் சைக்கிள்
நெடுக்குளம் தாண்டி ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

பாட்டியின் கருக்கு
விழுந்த முகம் மடிப்பு
விழுந்த நெற்றி அந்த
நெற்றியில் இருந்த திருநீர்
றுப்புச்சு... பஞ்சுபோன்ற
தலைமுடி.....

பாட்டியும், அந்தப்
பொறுப்பாளரின் அம்மா
லும் மாறியாறி கண்ணில்
தெரிந்துகொண்டிருந்தனர்.
இவர்களைப் பிபான்றவர்
கள் எம்மண்ணில் இருக்கும்
வரை வீரமுல், பண்பாடும்
அழிந்து விட முடியாது
என்ற உண்மை மட்டும்
உறுதியாகத் தெரிந்தது. □

பரமசிவன் கழுத்தில்
பாம்பு கிடந்து கொண்டே
அரவமீடுவது பார்! - கருடன்
அசையாதிருப்பதும் பார்!

எதிரியின் காலை நக்கும்
இழிந்த சிறப்பினர்கள்
சதிகள் புரிவது பார்! - புரிந்தும்
சரிவராதுள்ளதும் பார்!

கூலிக்கு மாரடிக்கும்
கோணங்கிக் காரர்களின்
போலிப் பிரச்சாரம் பார்! - அதற்கே
போடும் நிவாரணம் பார்!

வீடணன், யூதரஸ், கோட்சே
விரும்பிய வற்றை யெல்லாம்
தேடத்துடிப்போரைப் பார்! - உயிராய்ச்
செத்துக்கிடப் போரைப் பார்!

காட்டிக் கொடுப்பதையே
கடமையாய்க் கொண்டிருக்கும்
போட்டிக் குழுவாரைப் பார்! - வருநாள்
போக்கிடம் இவ்வாரைப் பார்!

வெல்ல முடியா மையால்
வேறு வழிகளின்றிக்
கொல்கலைப் புறத்தினிலே - அமர்ந்தே
குடித்தணம் செய்பவர் பார்!

வாயினில் உள்ள வீரம்
வருமானம் தேடுமென்றால்
நேரையில் கிடப்பார்களே? - உயிரை
நொடியில் முடிப்பார்களே?

எதையேனும் உண்டுத்தே
எப்படியேனும் வாழ்ந்தே
சுதையை வளர்ப்போர்களே - நிதமும்
சதியை வளர்ப்பீர்களே!

பார்

மானன்

வெளிக்கல் 51

நெய்தல்

ஒரு

மதிப்பீடு

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

ஒன்பது பாடல்கள் கொண்ட 'நெய்தல்' ஒளிப்பதிவு நாடா விடுதலைப் புலிகளின் கலை, பண்பாட்டுக் கழகத்தினாலே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கடலும் கடல் சார்ந்த இடம் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலே நெய்தல் என்ற பெயராலே அழைக்கப்பட்டது. இங்கு மதிப்பீட்டுக்கு எடுக்கப்பட்டுள்ள இசை நாடாவிடே அமைந்துள்ள பாடல்கள் யாவும் கடற்கரைப் பிரதேசத்தையும், அப்பிரதேசத்து மக்கள் வாழ்வினையும் வெளிக்காட்டுவனவாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களிலே நெய்தற்பாடல்களைப் படிப்பவர்கள் இரண்டு வகையான உணர்வுகளை அவற்றின் மூலம் இனங்கண்டு கொள்வர். ஒன்று, கடலிலே மீன் பிடிக்கச் செல்பவர், கப்பல் ஒட்டுபவர் ஆகியோருடைய வீரம்; மற்றொன்று, நெய்தல் நிலப்-பிரதேசத்து மக்களுடைய இரங்கத் தக்க வாழ்வு. இவ்வொளிப்பதிவு நாடாவிடே அமைந்துள்ள பாடல்களிலே இவ்விரு உணர்வுகளும் சிறப்பாகப் புலப்படும்படித் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆழக் கடலெங்கும் சோழமகாராஜன்
ஆட்சி புரிந்தானே என்று — தமீழ்
சூழக் கடலெங்கும் எங்கள் சரிகாவன்
ஏழி நடக்கின்றான் இன்று
காலை வீடிந்தென்று பாடு — சங்க
காவல் திரும்பியது ஆடு

என்று ஒலிப்பதிவு நாடாவிண் முதற்பாடலே
விறுவிறுப்புடன் வீர உணர்வு பொங்கிட
அமைந்து விடுகின்றது. கடற்காவியப்
பாடல்களுக்கு இது நுழைவாயிலாக
அமைந்து விடுகின்றது. இதே போன்று
"கடலடைத நாங்கள் வெல்லுவோம்" என்ற
பாடலும் வீர உணர்வு புலப்படும் பாட
லாக அமைகின்றது இன்னொரு புறத்தில்,
நெய்தல் நிலத்துக்குரிய கோக உணர்
வும் சில பாடல்களாலே புலப்படுத்தப்
படுகின்றது நெய்தல் நில மகளிர் மீவும்
பரிதாபத்துக்குரியவர். "கரைமேற் பிறக்க
வைத்தான் எங்களைக் கண்ணீரில் மிதக்க
வைத்தான்" என்பது அவர்களது அனுபவ
உணர்வு. இன்று மாலை படகுகளிலே
கடலுக்குச் செல்லும் மீனவர், அடுத்த
நாள் திரும்பி வரும் வரை என்ன நடக்கு
மோ என்று விட்டிலுள்ள மகளிர் ஏங்கு
வது இயற்கை வாழ்வு, இவ்வித இயற்கை
யான சோக வாழ்வை, சங்க இளங்
குருத்துகளின் கடல் வீரத்தின் மத்தியிலும்
ஏறாடும் ஏறா சோகங்களை உலக்கும் போது
ஏற்படும் இரங்கு நிலையை நாம் வார்த
தைகளாலே வடித்துவிட முடியாது. இதற்
காகத்தான், வார்த்தைகளுடன் இசையி
னையும் சேர்த்து நெய்தல் நில மக்களின்
இரங்குணர்வை இவ்வொலிப்பதிவு நாடா
மூலமாகப் புலப்படுத்துகின்றனர். "வெள்ளி
நிலா விளக்கேற்றும் நோம்" என்னும்
பாடல் இதற்கு நல்ல தெரு எடுத்துக்
காட்டாகும்.

நாட்டார் இசை என்றமே உயிர்த்
துடிப்பும் இனிமையுமுடையது. உயர்
இசை, மெல்லிசை என்பனவற்றுடன்

நாட்டார் இசை சேருமி. த்து அக்வவவ
புதிய தாயைடைய இசையினை எமக்கு
நல்தம், அது மிருத கவர்ச்சி ஆற்றலுடை
யதரது அமையும்.

"முந்தி எங்கள் பரப்பகையின் கடலம்மா
கரை
முற்றும் நாங்கள் குடியிருந்த கடியம்மா"
என்ற பாடல் அத்தகைய கவர்ச்சி ஆற்றல்
உடையதாக அமைகின்றது. அப்பாடலின்
இன்னொரு பகுதி,

"அழுது கொண்டம் தொழுது கொண்டும்
இன்னும் வாழ்வதோ — எங்கள்
அப்பு அச்சி வாழ்ந்த மண்ணை
எதிரி உள்ளதோ"

என அமைகின்றது அர்பாய் பாடலோ
சையும் கப்பம் பாட்டிசையும் தன்கு
பொருத்த, பாடலைப் பாடிய ஆண்குர
லும் பெண்குரலும் தன்கு இசைவுறப்
பாடல் அமைகின்றது.

கடல், கடலலை, கடற்கரை வாழ்
மக்கள், தமிழர் கடல்வீரவரலாறு இவற்றை
மெல்லாம் இன்றைய கடற் போராளி
களுடைய அனுபவ உணர்வுகளுடன்
இணைத்துப் பாடல் என் புணையப்பட்டுள்
என்பதில் பாடல்கள் புலப்படுத்தும் உணர்வு
களுக்கேற்ற இசை வழங்கப்பட்டுள்ளது.
இப்பாடல்களைக் கேட்பவர்கள் நிச்சயமாக
உள்ளம் உருகுவார்கள்; புதிய வீறுடைய
உணர்வு பெறுவார்கள். பாடல்களைப்
புனைந்த கவிஞர்களும், இசை வழங்கிய
இசை வல்லாவனும் ஸாராட்டுக்குரியவரீ
கள்.

காலை வீடிந்தென்று பாடு — சங்க
காவல் திரும்பியதென் நாடு

என்ற பூரிப்புணர்வினை 'நெய்தல்' ஒலிப்
பதிவு, நாடா தமக்கு வழங்குகின்றது.

பாடசாலைப் சிள்ளைகளுக்கேற்ற
உன்னத சத்துள்ள மதிய உணவு
ஜீவாகாரம்

சிறந்த சத்துணவான ஜீவாகாரம்
அரிசிமா, சோயாமா, உழுத்தம் மா
என்பன விகிதாசாரத்தில் கலக்கப்பட்ட
முழுமையான சத்துணவு

ஜீவாகாரம்

உள்ளூர் உற்பத்தியை
ஊக்குவித்து

"அண்ணா" தொழிலகம் தருவது

ஜீவாகாரம்

சமூக சூழல்படுத்துக்கான உப உணவு

100 கிராம் ஜீவாகாரத்தில்
17 கிராம் புரதம்
400 கலோரி கலோரி சக்தியுண்டு

உங்கள் தேவையை பூர்த்தி செய்பவர்கள்

அண்ணா தொழிலகம்

இணுவில்.

அண்ணா பற்பொடி
அண்ணா கோப்பி
அண்ணா இனிப்பு வகைகள்
ஜீவாகாரம்
பேரவற்றுக்கு

அண்ணா தொழிலகம்

இணுவில்.

வெளியே

நம்பிக்கையான சேவை செய்பவர்கள்

அருச்சுனா
ரான்ஸ்போர்ட்ஸ்

பார வண்டி (லொரி) யில்
உங்கள் பொருட்களைப்
பாதுகாப்பாக
எடுத்துச் செல்ல

அருச்சுனா
ரான்ஸ்போர்ட்ஸ்

லொரிச் சேவையில்
புகழ் பெற்று
நம்பிக்கையும்
உத்தரவாதமும்
கிடைந்து,
சேவையாற்றுவோர்

அருச்சுனா ரான்ஸ்போர்ட்ஸ்

பிராம்பத்தை,
பண்டத்தரிப்பு.

வெளிச்சாலை

வாசகர்களே!
இலக்கிய ஆர்வலர்களே!
நூலகப் பேராளரே!
பள்ளிச் சிறுவர்களே!

உங்கள் தேவை தான் என்னை?
பேராட்ட நூல்களா?
நாவல் இலக்கியமா?
நவீன கவிதைகளா?
பாட நூல்களா?
இலக்கிய ஆராய்ச்சியா?

கவிதை,
நாவல்,
இலக்கியம்,
அரசியல்

போன்ற அனைத்து நூல்களையும்
பெற்றுக் கொள்ளவும்
பாடசூலை நூல்கள், உபகரணங்களை
குறைந்த விலையில் கொள்வனவு
செய்யவும்

தமிழ்த்தாய் புத்தகசாலை
191, மின்சார நிலைய வீதி,
(பஸ் நிலையம் முன்பாக)
யாழ்ப்பாணம்.

அத்தியாவசியப் பொருட்களை
 மொத்தமாகக்
 கொள்வனவு செய்பவர்களும்
 விற்பவர்களும்

செய்தல் மட்டும்
 உடனடி நடவடிக்கை
 தீர்மானம்
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை

செய்தல் மட்டும்
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை

“திருநெல்வேலி”

மொத்தக் கொள்வனவு விற்பனை நிலையம்
 பலாலி வீதி,
 திருநெல்வேலி.

உயர்வகுப்பு
 கடைகளைப் பிளாட்
 அதிகப்படுத்தல்
 மீட்டிங் மூலம்
 கடைகளைப் பிளாட்

உங்கள்
 தேவை எதுவாக இருந்தாலும்
 வாருங்கள்,

சென்னை திரைப்பட நகரா
 கி.மீ. குகாக்கி

அத்தியாவசியப் பொருட்களை
 மொத்தமாகக்
 கொள்வனவு செய்பவர்களும்
 விற்பவர்களும்

செய்தல் மட்டும்
 உடனடி நடவடிக்கை
 தீர்மானம்
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை

செய்தல் மட்டும்
 உடனடி நடவடிக்கை
 உடனடி நடவடிக்கை

“திருநெல்வேலி”

மொத்தக் கொள்வனவு விற்பனை நிலையம்
 பலாலி வீதி,
 திருநெல்வேலி.

உயர்வாக
 கடைகளைப் பிழை
 மதிப்பைப் பிழை
 மதிப்பைப் பிழை
 கடைகளைப் பிழை

உங்கள்
 தேவை எதுவாக இருந்தாலும்
 வாருங்கள்,

சென்னை சி.சி.சி. நகரா
 கி.மீ. குக்காக்கி

தாமரை குத்தாச
 உடைத்த பச்சை அரிசி
 தீட்டிய பச்சை அரிசி
 சம்பா அரிசி
 போன்ற
 சகல விதமான
 அரிசி வகைகளையும்
 பெற்றுக் கொள்ள
 உங்கள்
 நம்பிக்கைக்குரியவர்கள்

கொக்குவில்
 ராஜா அரிசி ஆலை
 நிறுவனத்தினர்

மெல, மற்றும்
 தானிய வகைகளை
 குறைந்த கட்டணத்தில்
 நல்ல முறையில்
 குத்திக் கொடுப்பவர்கள்

ராஜா அரிசி ஆலை
 கொக்குவில்.

யாழ்ப்பாணம்
 யாழ்ப்பாணம்
 யாழ்ப்பாணம்